

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul X, Nr. **128, MARTIE 2014** *Apare în ULTIMA ZI a lunii* **2,5 lei**

Director fondator: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–16, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.: 0746700117**
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Suntem ameninţaţi cu dezintegrarea ţării, cu distrugerea valorilor tradiţionale româneşti, cu transformarea în sclavi pe pământul strămoşesc udat cu sângele atâtor eroi.

PROBLEMELE societăţii de azi NU SUNT NOI. Sunt ACELEAŞI cu cele din perioada interbelică: politicianism vânzător de ţară, hoţie la toate nivelele, sărăcie, corupţie generalizată, mizerie morală, dominaţie evreiască.

De aceea noi, urmaşii lui NICADOR ZELEA-CODREANU, un grup de legionari confirmaţi de elita supravieţuitoare a Căpitanului constituită în Senat Legionar, AM PORNIT SĂ REFACEM MIŞCAREA LEGIONARĂ.

Azi însă, spre deosebire de perioada interbelică, oamenii sunt indiferenţi faţă de propria soartă şi de viitorul copiilor lor.

Mai sunt puţini, poate 1%, răspândiţi în toată ţara, care nu vor să se resemneze. Pe aceştia ÎI AŞTEPTĂM SĂ NI SE ALĂTURE!

Pentru a facilita legătura cu ei scoatem lunar acest ziar, **pe care îl distribuim prin ţară, şi menţinem relaţii directe cu publicul (permanent la telefon şi prin e-mail şi în fiecare vineri la sediul nostru).**

Nicoleta Codrin

Editorial

SOCIETATE ORWELLIANĂ

Retrogradarea banului tipărit

În Apocalipsa după Sf. Ioan, ca să poţi cumpăra sau vinde orice, va trebui să ai semnul fiarei pe mâna dreaptă sau pe frunte. Nu-l ai, la revedere! Adăposteşte-te într-o peşteră, îmbracă-te cu piei de animale şi mănâncă de pe jos, ce găseşti.

În România începutului de an 2014, lucrurile stau ceva mai bine decât atât. Semnul fiarei încă se păstrează în portofel.

Dar nu vă bucuraţi prea mult: implanturile cu cip au devenit, de curând, obligatorii pentru animalele din gospodăriile oamenilor, deci metoda este "în teste" şi nu mai durează mult până să le fie "recomandată" şi oamenilor.

Şi dacă tot vorbim despre cât mai are România până la Apocalipsă, **vă prezentăm un etalon simplu de măsurare a distanţei.**

Fără *ciobul de plastic* încă se mai pot cumpăra câte unele, dar cu condiţia ***să nu coste mai mult de 5.000 de lei.*** Zbang!

Orice tranzacţie peste această valoare, făcută cu numerar, a devenit ilegală.

De exemplu, fără "drac" ("card" citit invers) nu mai puteţi cumpăra un autoturism, fie el cât de prăpădit. Exprimându-ne plastic, banul de hârtie a fost retrogradat în economia naţională ca mijloc de achiziţionare a biscuiţilor.

Ministerul Finanţelor Publice a publicat pe 19 martie 2014 noua formă a proiectului de lege iniţiat în februarie pentru *"întărirea disciplinei financiare privind operaţiunile de încasări şi plăţi în numerar"* şi pentru modificarea şi completarea OUG 193/2002 privind ***introducerea sistemelor moderne de plată***. Proiectul de lege va intra în dezbatere de guvern şi cine ştie în ce formă va apare... ("îmbunătăţită"... pentru "întărirea disciplinei", desigur! Poate plafonul va scădea iar la 2.000 lei, ca în proiectul din februarie!)

Măsură nebăgată în seamă

În fine, am auzit despre ea, dar **nu am văzut pe nimeni să protesteze în stradă.**

Poate că s-a ajuns la o lehamite generală...

De fiecare dată după ce se opresc protestele, mai trece un timp şi măsura incriminată se "propune" din nou.

Iar dacă nu se iese iarăşi în stradă, înseamnă că "poporul încuviinţează" (dacă presupunem că s-ar mai ţine cont de părerea lui, măcar formal).

"Opinia publică" a fost, de data asta, "pregătită" să accepte "necesitatea", bla-bla-bla.

Câte unii au comentat, dar timid, că limitarea plăţilor cash este încă o pleaşcă pe care statul român o face băncilor străine (de vreme ce româneşti nu mai există...).

Ne va inunda un val de comisioane bancare pe care, vrând-nevrând, vom fi obligaţi să le suportăm. Şi, în paranteză fie spus, nu vor fi chiar de doi lei, pentru că se vor lua din sumele mari, care unora mai săraci nu le trec prin mâini de multe ori în viaţă.

Scuza pe care s-a mers este de grădiniţă; ne este silă să o mai pomenim, dar trebuie: *"circulaţia banilor trebuie monitorizată mai atent, pentru a se preveni evaziunea fiscală"*.

Păi, pe calea asta, mâine-poimâine o să se spună că românii îşi cumpără telefoane mobile "la negru" şi va fi invocat acest motiv ca să se limiteze plata în numerar la două sute de lei. Apoi la cât să-ţi cumperi o shaorma. După care shaormeriile vor fi acuzate că spală toţi banii posibili şi imposibili. **Deci se va desfiinţa banul tipărit.**

Pentru "lupta împotriva terorismului" trebuie să ne fie ascultate telefoanele şi să fim urmăriţi pe internet, pentru limitarea accidentelor rutiere sunt camere video peste tot.

Acum se monitorizează şi tranzacţiile, ca să nu mai fraudeze nimeni...

Mai rămâne să fim filmaţi şi în casele proprii; atunci *nici o infracţiune nu va mai scăpa de "braţul lung al legii"*. ***Răul va fi imposibil - o să ajungem în rai?***

Nu se ştie, dar măcar evaziunea fiscală va fi stârpită! (La paştele cailor.)

Exact aşa o să se întâmple: toate partidele, cu baronimea şi clientela lor, cu mic, cu mare, toţi mafioţii îşi vor achita impozitele la zi, siiigur că da! Vorba lui Ilie Moromete: "Mâncaţi c...t"!

Ce s-o mai lungim, că aţi prins ideea: băncilor le-a venit apa la moară. Până acum mai erau români care reuşeau, cumva, să le ocolească, dar de acum înainte toată lumea le va trece pragul.

Şi totuşi, ceva nu le convine bancherilor...

Aproape simultan s-a propus şi o limitare a comisioanelor bancare.

Această manevră nu a fost prezentată la ştiri corelată cu cealaltă, însă ele se leagă.

Vezi Doamne, **acum suntem obligaţi să plătim comisioane băncilor,** unde înainte nici nu ne durea capul, dar măcar nu vom plăti atât de mult, că, uite, **se reduc comisioanele.**

Numai că sistemul bancar a ţipat, disperat, săracul: nu va mai putea scoate profit! Că şi aşa, cât a cămătărit în voie, başca primind şi peşcheşuri grase, periodice, de la statul român, abia mai putea răsufla... criza e serioasă, nu jucărie! (De data asta chiar nu o să mai explicăm legătura dintre bănci şi criză.)

S-a mai întâmplat, însă, încă un lucru trist pentru bănci: au început să iasă la lumină tot soiul de grupuri-grupuleţe de clienţi care **câştigă procese în dauna băncilor, pe chestiunea "clauzelor abuzive", a comisioanelor ascunse** - sigur aţi auzit despre asta în ultimul an.

S-a pus chiar, acum vreo jumătate de an, problema remedierii globale a acestor "ascunzişuri" din contractele de creditare etc.

Dar **Isărescu** a ajuns la concluzia că, dacă ar fi corectat la sânge, banking-ul nu ar mai fi profitabil. Şi că, dacă i-a pus dracul să semneze contractele (alea cu sute de articole şi articolaşe de neînţeles), **fraierii să facă bine să şi le asume.** Păi, mai frumos, mai pe faţă, nici nu se putea spune!

Bancherii sunt, de fapt, nişte pomanagii

În fond, remedierea unor asemenea prilejuri de nemulţumire superficială – reducerea comisioanelor foarte umflate - este o idee foarte deşteaptă. Foarte benefică "sistemului", nu omului. **Sistemul bancar nu are banii, el doar reprezintă banii,** aşa că o poleială de corectitudine, o încurajare a cetăţeanului de rând să aibă încredere în bănci nu poate costa chiar atât de mult. Înseamnă o manipulare abilă a gloatei - vorba ceea, "de bunăvoie şi cu cântec" - **spre epoca glorioasă a controlului total.**

Dar, ca să meargă treaba pe roate, unde dai cu biciul trebuie să ţii pregătit şi zahărelul - în speţă să admiţi limitarea comisioanelor, **să nu mai comiţi înşelăciuni chiar atât de grosolane**, făţişe. *Că altfel, fără zăhărel, "turma" s-ar putea enerva, s-ar mai trezi câte o "vită" să dea cu copita în gard,* cu efecte mediatice greu de controlat.

Aceşti "oameni", adică lipitorile care ne aduc încet, implacabil, la sapă de lemn, par totuşi să nu-şi cunoască interesul.

Ni se pare pur şi simplu incredibil ca un plan multisecular de readucere a sclavagismului să fie lăsat pe mâna unor pomanagii lipsiţi de orice viziune pe termen lung.

Ar fi în stare să dejoace chiar şi o strategie diabolic de inteligentă, doar din neputinţa de a-şi stăpâni lăcomia.

*Şi atunci, **putem oare răsufla uşuraţi** că avem **adversari incapabili**, care fac greşeli stupide în lupta pentru **înrobirea noastră?***

Nu. Pentru că oamenii, transformaţi deja în "turmă", sunt într-atât de **preocupaţi cu scurmatul prin gunoaiele subzistenţei** de pe o zi pe alta, că nu mai remarcă nici greşelile stupide.

Nu prea se mai aud "copite izbind gardul".

Barometru de opinie

O ştire din aceeaşi categorie cu subiectul dezbătut – ***spre controlul total într-o societate de tip orwellian*** - este prezentată "triumfalist" de presă: ***"De la 1 aprilie avem liber la buletine cu cip"!***

Au trecut 5 ani de la protestele din stradă contra acestui tip de acte, şi de la paşapoartele biometrice s-a ajuns la cărţile de identitate. Cu acelasi scop: acceptarea unui sistem de control şi monitorizare al persoanei, pentru a se putea elimina orice opoziţie individuală sau de grup.

Deocamdată sunt facultative. Povestea cu zăhărelul. În Belgia, de exemplu, cărţile de identitate biometrice au fost **facultative,** iar după 5 ani **au devenit obligatorii.**

*"Adoptarea noii tehnologii de identificare s-a realizat diferit în Europa. Unele ţări, de exemplu **Danemarca şi Irlanda, au respins** pur şi simplu **ideea"*** (www.ziare.com, 31 martie 2014).

Aaaa, da? Sunt "înapoiaţi", "primitivi", "retrograzi"? Sunt cumva ultraortodocşi? Să fim serioşi! Dar tot din aceeaşi sursă aflăm că, în schimb, buletinele biometrice sunt larg răspândite în Africa de Sud, Zimbabwe, Nigeria, Mauritius şi Gambia, în Albania, Estonia!

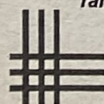
În urmă cu un an Adunarea Naţională a Franţei adoptase o lege care propunea crearea unui buletin biometric. În aceeaşi lună Curtea Constituţională a decis anularea legii. Până şi în Marea Britanie, unde camerele video te monitorizează la tot pasul, proiectul pentru emiterea de cărţi de identitate biometrice a fost criticat şi respins.

Pentru că s-au constatat ***"politici abuzive privind administrarea datelor personale ale cetăţenilor"*** (este vorba de cei 15.000 de voluntari în proiect). E suficient de clar acum pentru oricine?!

"In unele cazuri ideea a fost abandonată ca urmare a opoziţiei întâmpinate". Exact ce spuneam pe la începutul articolului: se ia pulsul pacientului (pardon, societăţii); dacă mai mişcă, mai amânăm, că ne poate sări în gât! România însă are aşa un popor tolerant...

Nu vrem deloc să înteţim o spaimă iraţională, ci să respingem principial acest gen de societate orwelliană în care supravegherea ar deveni lege.

Nicoleta Codrin

Actualitate

CUM AM PUTEA TRĂI FĂRĂ ŢĂRANI ŞI FĂRĂ ŢARĂ?!

Motto :

"Eu? Îmi apăr sărăcia, şi nevoile, şi Neamul..."
(M. Eminescu – "Scrisoarea a III-a")

La întrebarea din titlu vom încerca să dăm un răspuns în finalul acestor rânduri.

Până atunci, să facem un scurt RECURS LA ISTORIE.

Străbunii noştri daci erau în majoritate ŢĂRANI. Fie lucrau pământul ale cărui holde „ascundeau până la jumătate călăreţul", cum spunea Herodot, fie cultivau viţa de vie sau creşteau turme de animale pe mănoase plaiuri. Iar alţii scoteau din adâncuri metale, unele preţioase, precum aurul şi argintul, pe care le prelucrau.

Erau statornici şi paşnici, legaţi de glie. Dar şi vajnici LUPTĂTORI atunci când erau nevoiţi să-şi apere bunurile râvnite de duşmani.

Ce-ar fi fost oare un Burebista, un Decebal, regi ai Daciei, fără oştile lor alcătuite din truditori ai pământului? Cu cine ar fi înfruntat ei legiunile romane ca să-şi apere vatra, seminţia şi atât de mult căutatul aur dacic de la Alburnus Maior?

Pentru vitejia lor stau mărturie, de două milenii, basoreliefuri de pe Columna lui Traian de la Roma şi ale Monumentului de la Adamclisi, Dobrogea.

Două vestigii antice, minele părăsite de la Roşia Montană şi perimetrul petrolier de la Adamclisi sunt două obiective urmărite cu înverşunare pentru a fi exploatate de către noii invadatori numiţi "Gold Corporation" şi "Chevron", adepţi dovediţi ai principiului "După noi, potopul!".

Ar fi existat oare şi ar fi intrat în istorie un Ştefan Cel Mare, fără OASTEA ţării? Adică fără RĂZEŞII care la chemarea domnitorului lăsau coarnele plugului şi puneau mâna pe ghioagă, secure sau sabie întru apărarea Neamului?

E **acum** un primar din Neamţ care a spus că-i aşteaptă împreună cu ţăranii lui "*cu ghioaga la hotar*" pe cei care caută gaze de şist pe pământurile lor.

Ce-ar fi fost un Horea sau un Avram Iancu fără OŞTILE lor de moţi hotărâţi să-şi dea viaţa ca să-şi apere pământul, codrii Apusenilor şi, mai ales, *libertatea*?

Sperăm că astăzi Ţara Moţilor, Maramureşul, Oaşul, Bihorul şi Banatul îşi vor da mâna - ţăran, preot, primar - şi nu vor îngădui nimănui să le jefuiască bogăţiile, să le pustiască pământurile şi să le otrăvească apele, să atenteze la însăşi viaţa lor.

Cine oare ar fi aprins făclia Răscoalei în 1907 ca să se apere de lăcomia arendaşilor alogeni, dacă nu ŢĂRANII Moldovei?

Sperăm că urmaşii lor le-au moştenit curajul şi dârzenia şi că sunt hotărâţi să ţină făclia aprinsă.

Exemplul *Rezistenţei Pungeşti* îl urmează şi alte comune din Vaslui, Suceava, Vrancea, Neamţ, Bacău, Galaţi, Buzău, Dobrogea şi de pe tot cuprinsul ţării, peste tot unde hrăpăreţele companii străine (sau aşa-zis "autohtone" precum Rompetrol, OMV Petrom, Romgaz), ajutate de nâimiţii lor cocoţaţi până în fruntea ţării, calcă în picioare legile şi vieţile oamenilor.

Sau....cine ar fi putut învinge pe nemţi la Mărăşti,

Mărăşeşti, Oituz, decât bravii OSTAŞI români, majoritatea tineri ŢĂRANI? Chiar şi aşa, desculţi, doar în cămeşi, dar însufleţiţi de dragostea de ţară dusă până la sacrificiul suprem!

Aşa s-au scurs vremile Istoriei peste noi toţi, iar apele râurilor s-au vărsat necontenit în Dunăre şi în Mare. *"Apa trece, pietrele rămân"*. Cum şi ŢĂRANUL nostru a rămas de neclintit în vatra-i

strămoşească.

Doamne, oare ce am fi noi astăzi*, în cel de-al XX-lea secol de la creştinarea noastră de către unul dintre Apostolii Fiului Tău,* ***dacă n-ar mai exista Ţăranii Români, atâţi câţi mai sunt, păstrători ai tradiţiei şi credinţei Neamului****, scuturi vii în calea tăvălugului nimicitor care vine peste noi?*

***

Noii invadatori vor să ne ia totul pe mai nimic, să ne distrugă cimitirele în care odihnesc moşii şi strămoşii noştri. Şi nu e departe vremea când ţara va deveni un rug aprins! Aşa cum au prezis doi dintre Părinţii noştri, Arsenie Boca şi Iustin Pârvu.

Iată un posibil răspuns la întrebare: fără ţărani ar fi pustiul ce precede Apocalipsei... Ţăranul român ar deveni un biet nomad, crescător de cămile!

Pentru că **în viitorul apropiat** - chiar foarte apropiat!! - cca. **70% din pământul agricol** al României ar urma să fie **ciuruit de sondele ucigaşe** ale companiilor ce caută **gaze de şist**. ***Cu toate că operaţiunea este nerentabilă***. *O spun specialiştii şi nu noi, cei ce vom deveni victime sigure.*

SALVAREA nu poate veni decât de la NOI ÎNŞINE. ***Numai dacă ne vom învinge nepăsarea, teama de a nu fi "luaţi la ochi" şi "scârba faţă de tot şi de toate"***, adică faţă de situaţia în care am ajuns şi de care suntem pe deplin răspunzători.

Va trebui să devenim conştienţi că răul care ne paşte acum va fi **IREVERSIBIL**, vom rămâne **FĂRĂ ŢARĂ! ŞI FĂRĂ VIITOR!**

Mai mult decât oricând în istoria sa milenară ŢĂRANUL ROMÂN ARE NEVOIE DE NOI, TOŢI CEI CARE SIMŢIM ROMÂNEŞTE!

NUMAI ÎMPREUNĂ VOM PUTEA REZISTA.

Pe lângă toate nenorocirile, îi pândeşte şi o lege neocomunistă, a exproprierii, mai ceva decât colectivizarea forţată din anii 49-60.

Să fim alături de ei când vor protesta paşnic dar hotărât, în prima duminică a lui aprilie, cu două săptămâni înaintea praznicului Învierii Mântuitorului Neamurilor!

Poate fi şi reînvierea noastră spirituală!

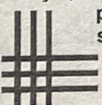
PROTESTELE din ziua de 6 aprilie, începând cu orele 15.00, vor avea loc în municipiile reşedinţă de judeţ.

Dacă nu există posibilităţi de deplasare se va manifesta în faţa primăriilor din comunele protestanţilor, *dar o delegaţie va reprezenta comuna la reşedinţa de judeţ.*

Să dovedim că nu suntem o masă inertă, tocmai bună de manipulat în continuare, aşa cum ne des-consideră ei, şi că SUNTEM HOTĂRÂŢI SĂ TRĂIM CA ROMÂNI LIBERI PE PĂMÂNT ROMÂNESC!

"Nu pentr-o lopată de rumenă pâine,
Nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
Ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
Ridică-te, GHEORGHE, ridică-te, IOANE!"
(Radu Gyr)

Viorel Tocan Grigore

”Ascunse-n lut, ca o comoară,
Morminte vechi, ***morminte noi,***
De vi se pierde urma-n ţară,
Vă regăsim mereu în noi!”

Îl regăsesc mereu pe Şeful mult iubit, nu numai în vis şi în adâncul inimii, ci şi în paginile ziarului pe care l-am fondat şi l-am condus împreună timp de aproape 11 ani.

A fost, aşa cum am mai spus, **cel mai prolific jurnalist legionar din toate timpurile**: 225 de articole!

Cele mai multe sunt de strictă actualitate: atitudini în legătură cu **evenimentele aflate atunci în curs**, afirmând punctul de vedere naţionalist şi creştin, dezvăluiri ale manevrelor perpetue ale duşmanilor românilor şi ai Mişcării. Dar a scris şi multe pagini ”fără vârstă”, de ***ideologie*** legionară. Nemuritoare.

Având în vedere faptul că **mulţi dintre cititorii actuali nu le-au ”prins” la vremea respectivă**, inaugurăm rubrica intitulată *”MOŞTENIREA CODREANU”* în care vom publica **SELECŢIUNI, FRAGMENTE din articolele sale mobilizatoare scrise în stilul Căpitanului, în PRIMII ANI ai ziarului.**

Astfel va fi cunoscut şi noilor simpatizanţi, **va fi mereu** ***PREZENT*** **printre noi toţi!**

Nicoleta Codrin

***

SCRISOARE CĂTRE CEI CE VIN

Nicador Zelea-Codreanu

(...) Mulţi dintre oameni îşi întorc astăzi privirile, unii din curiozitate, alţii cu oarecare speranţe, către *CE A FOST, ESTE şi VA FI* Mişcarea Legionară.

A FOST cea mai curată, pur românească, pur creştină şi idealistă mişcare politică apărută vreodată pe pământul acestei ţări!

CE ESTE acum: **o rădăcină** înfiptă adânc în pământul acestei ţări, care se luptă cu toate adversităţile cauzate de minciună, indiferenţă, orgolii mărunte şi duşmănia antihriştilor, **hotărâtă să-şi apere dreptul la existenţă**, dacă acesta este voinţa divinităţii.

CE VA FI Mişcarea Legionară la anul, peste doi ani sau peste mai mulţi ani?

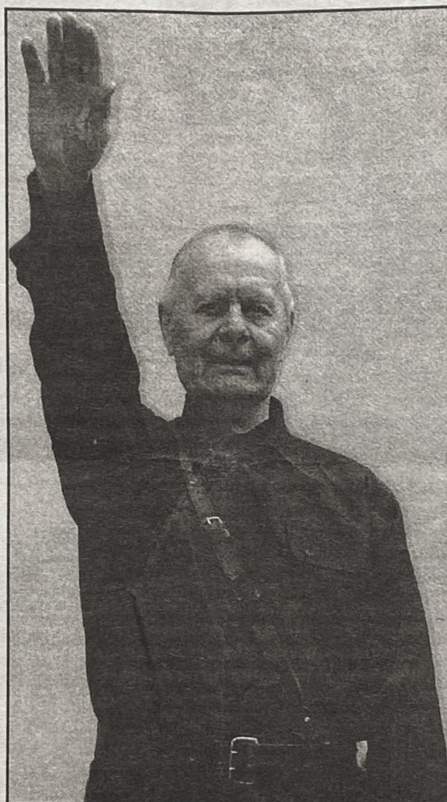
Ceea ce va hotărî Dumnezeu în primul rând; dar, atenţie, Dumnezeu te ajută, dar nu-ţi bagă în traistă! În ultimă instanţă, **va fi ceea ce o vom face noi să fie!**

Ce dorim noi să fie: o Mişcare puternică, prezentă în mintea şi sufletul oamenilor trăitori pe aceste meleaguri cu care ne-a dăruit Dumnezeu, care, prin prezenţa sa în treburile ţării, **să poată stârpi hoţia, parazitismul**, promovarea nonvalorilor pe plan intern, iar pe plan extern **să afirme drepturile noastre milenare la existenţă şi că nu vom renunţa niciodată la provinciile româneşti vremelnic rupte din trupul ţării.**

Mulţi dintre tinerii care vin în contact cu noi îşi închipuie că lucrurile în viaţa politică se desfăşoară ca la televizor: apeşi pe un buton şi ai schimbat canalul.

Ar fi bine aşa sau nu, nu ştiu. Ceea ce pot spune este că într-un stat civilizat (în accepţiunea actuală a cuvântului), lupta politică este departe de a fi scurtă şi uşoară.

Politica ce doreşti să fie promovată este politica pe care o promovezi TU!

Fiecare om, grup de oameni, colectivitate, are ***obligaţia*** să participe ***activ*** la viaţa politică a ţării ***dacă ceea ce se practică li se pare nedrept***, nepotrivit, neconform cu interesele ţării.

Reclădirea unei Mişcări Legionare de dimensiunile pe care i le conferă doctrina ei socială şi creştină, exemplele ei multiple de corectitudine şi sobrietate, recládirea pe temelia de fier a sacrificiilor supreme ale tuturor martirilor începând cu Corneliu Zelea-Codreanu, **nu se va înfăptui fără o mare tenacitate, răbdare, sacrificii, şi o mare înţelegere pentru acest drum** când greu, când mai uşor, dar pe care nu-ţi poţi permite clipe de răgaz.

Tinere, vii la noi aşteptându-te să găseşti totul înfăptuit şi pus la punct, ca şi cum ai lua un tren din mers şi te-ai aşeza jos aşteptând să ajungi la destinaţia pe care o visezi.

Ar fi bine şi simplu. Dar nu este aşa: **drumul nostru către destinaţia TA şi a mea ŞI A ŢĂRII româneşti nu se parcurge stând pe o canapea şi privind pe fereastra istoriei. Fiecare metru se parcurge cu sacrificiile TALE şi ale noastre**, ale tuturor, dar începând cu încadrarea într-o disciplină pe care să o iubeşti ca pe o soluţie izbăvitoare.

(...)

Când vii la noi, să te gândeşti că din acel moment ai hotărât să sacrifici puţin din viaţa ta în slujba adevărului şi a dreptăţii, a Neamului tău, că nu-ţi va fi indiferentă soarta altora, a celor mulţi năpăstuiţi de reguli strâmbe sau ineficiente.

Începe prin a-ţi face o frumoasă educaţie prin intrarea în viaţa legionară.

Nu te mângâia cu gândul că dacă nu vei fi tu, vor venii alţii: acesta este un fel de gândire păgubos.

(...)

Să te gândeşti că totul se clădeşte sau se **reclădeşte** cu migală şi cu răbdare şi că aportul tău este indispensabil.

”Cuvântul Legionar” NR. 11

PE SCURT

Nicador Zelea-Codreanu

(...) DIN CAUZA CALITĂŢII MATERIALULUI UMAN pus la dispoziţia **reconstrucţiei** legionare de către societatea românească **la acest început de mileniu, sarcina** pe care ne-o asumăm prin definiţie este deosebit de grea şi de aceea **EVOLUŢIA noastră nu e pe măsura** ***EFORTURILOR*** **noastre.**

Există în anumite cercuri ***impresia că ar trebui să acceptăm nişte procedee mai relaxate*** în comparaţie cu exigenţele unei ideologii naţionaliste având baza în dogma creştină şi sprijinul logistic în disciplina liber consimţită.

Ce ar deveni Mişcarea Legionară, abdicând de la marile şi generoasele ei comandamente?

Istoria existenţei ei ne-a dovedit unde se poate ajunge când nu sunt respectate principiile de bază sau chiar şi amănuntele aparent nesemnificative.

(...)

PE SCURT, poziţia noastră prezentă şi viitoare nu îngăduie **nici un fel de compromis care să aibă ca motivaţie aportul mai facil de aderenţi.**

Poziţia noastră nu îngăduie înşelarea vigilenţei oficialităţilor în legătură cu cine suntem şi care sunt punctele noastre de vedere. Nu tăgăduim nici poziţia noastră de defensivă fără îngăduinţă, cu drept de contra-ofensivă la adresa oricui, minoritar sau nu, nu acceptăm nici un fel de drepturi speciale nimănui - evreilor care se prevalează de suferinţele suportate în cei cinci ani de război mondial - căci una peste alta suferinţe mai mari ca românii în ultimii 50 de ani nu vrem să recunoaştem nimănui!

Poziţia noastră este şi va fi de **totală neîngăduinţă faţă de orice manifestare anti-românească şi anti-**

creştină, orice compromis fiind exclus la orice nivel.

Pentru noi rămâne lege de bază **jurământul gradelor legionare** pe trupurile lui Moţa şi Marin la 12 febr. 1937 la catafalcul de la biserica Sf. Ilie Gorgani, pct. 5: ***„Să apărăm Mişcarea Legionară** cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea să o ducă pe căi de compromisuri şi compromitere, sau **împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală**".*

Adoptând această poziţie absolut intransigentă, **vom primi replica următoare:**

„Aveţi o poziţie rigidă care nu vă va aduce nici noi membri, nici o acceptare sau o privire mai binevoitoare din partea românilor, în general, care vă vor privi ca pe nişte închistaţi în nişte principii de nediscutat!"

Chiar aşa şi este; **poate că timpul nostru nu a venit încă. El va veni când** oamenii vor **înţelege că politica nu este arta compromisului,** cum se declară peste tot, **când oamenii vor înţelege că toate aceste compromisuri se fac pe carnea şi pe sângele lor** în beneficiul unor grupuri de oameni care nu au naţionalitate, nu au o religie, nu au nici un fel de sentimente naţionale, nu au principii, şi tot ce fac este în beneficiul lor şi al micii lor familii.

(...)

Vi se pare că „vă trimitem la plimbare" sau „la sfântul aşteaptă"?

V-aţi hotărât să vă implicaţi în lupta pentru supravieţuire a poporului român, în apărarea poziţiilor majoritarilor din această ţară, ciuntite de duşmanii interni şi externi, favorizate de lâncezeala noastră ruşinoasă?

Legile ţării şi în special Constituţia vă dau aceste drepturi, chiar şi micşorate de „hotărâri guvernamentale de urgenţă": **aveţi dreptul să vă organizaţi, să vă expuneţi punctul de vedere,** să aveţi orice fel de publicaţii de exprimare politică!

Nu vă lăsaţi intimidaţi de propaganda iudeo-comunistă, de cei ce se vor iarăşi stăpâni ai voştri, ai noştri, stăpâni ai tuturor lucrurilor, stăpâni ai tuturor bunurilor materiale şi spirituale, şi care, ca şi în timpul comuniştilor, vor „să ne bage pumnul în gură" hotărând ce avem voie să vorbim, să gândim şi să facem, dacă să ne închinăm lui Hristos sau nu!

„PE SCURT": totul depinde de noi, de **demnitatea pe care ne-o atribuim fiecare!**

(...)

Soarta acestei ţări şi în special a *majoritarilor* este în mâna fiecăruia dintre noi!

"Cuvântul Legionar" NR. 65

***

MORMINTE DRAGI, LUMINĂ VIE

Nicador Zelea-Codreanu
tânăr rugbist

"Trebuie să ***menţinem jarul mocnind*** *pentru că, odată şi odată, din el va sări scânteia care* ***va aprinde din nou focul de altădată."*** ("Cuvântul Legionar" febr. 2014, din cugetările lui NICADOR ZELEA-CODREANU).

"Adevărat, adevărat zic vouă că dacă ***grăuntele de grâu, când cade în pământ,*** *nu va muri, rămâne singur; iar* ***dacă va muri, aduce multă roadă****".* **(Sf. Evanghelie** de la Ioan, cap. XII. V. 24)

Iată că **în lumina învăţăturilor Mântuitorului Iisus Hristos,** cuvintele lui NICADOR ZELEA-CODREANU ne apar nouă ca o **profeţie** asupra soartei românilor naţionalişti creştini.

Nicador Zelea-Codreanu, pe lângă faptul că era un om **cu educaţie şi cultură aleasă**, provenea dintr-o familie deosebită având ca exponent deosebit pe CORNELIU ZELEA-CODREANU, un naţionalist desăvârşit care, dacă nu era suprimat, el şi fruntea Mişcării Legionare **puteau să schimbe** soarta poporului român. **Dar diavolul** este dintotdeauna duşmanul neobosit al omului şi **acţionează totdeauna prin oameni, slujitori ai lui:** i-au asasinat mişeleşte, ca să rămână cei care fac răul.

Toate lucrurile măreţe n-au fost realizate decât prin sacrificii, prin jertfe. Fără credinţa şi nădejdea în Dumnezeu nu se vor realiza cele bune şi de folos oamenilor şi plăcute lui Dumnezeu. Suntem siguri că dreptatea şi adevărul vor birui.

În primele veacuri sute de mii de creştini au fost aruncaţi în circuri la animale sălbatice, au fost omorâţi de gladiatori sau prin fel de fel de chinuri ca să dispară numele şi chiar amintirea lor pentru totdeauna. Dar *sângele martirilor a devenit sământa creştinilor*, aşa s-a înmulţit creştinismul, încât a cuprins toată faţa pământului.

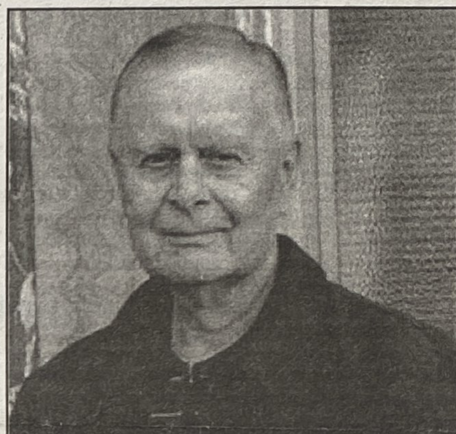
Moştenirea ideilor sănătoase şi folositoare, cimentată cu sângele unei generaţii, face să ne ridicăm **ca pasărea Phoenix din propria-i cenuşă.** Doctrina şi ideile pe care Nicador Zelea-Codreanu şi le-a însuşit de la unchiul său, Corneliu Zelea-Codreanu, şi pe care le-a urmat, să dăinuie şi să biruiască pe toţi batjocoritorii, înşelătorii şi spoliatorii poporului român.

La noi, la români, este de notorietate faptul că atunci când cineva vine cu idei noi şi bune, apar incompetenţi care se organizează în tot felul de clanuri distrugătoare a ceea ce este bun, şi, prin uneltiri şi înşelătorii, profită de necunoaştere şi naivitate, reuşind să înşele mulţimile.

Aşa s-a întâmplat în comunism, aşa s-a întâmplat şi după lovitura de stat de după 1989, prin venirea neocomuniştilor, ca şi în zilele noastre, prin urmaşii celor de mai sus; astfel s-a ajuns în situaţia dezastruoasă în care trăim.

Nu e vina lor, ci a celor mulţi care ar trebui să deţină puterea prin puterea votului şi să nu se mai lase păcăliţi şi minţiţi la infinit. Şi asta să fie chiar din acest an!

"Nu pentr-o lopată de rumenă pâine,
Nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
Ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!"

Şeful

(Radu Gyr, unul dintre martirii şi zecile de sfinţi din închisorile comuniste)

Din nefericire, această maladie distrugătoare a lipsei unui ideal, a indiferenţei faţă de Neam şi ţară, a corupţiei, a trădării, a minciunii, a existat la români şi sub comunişti, şi după 1989, şi a îmbolnăvit întreaga societate, afectând toate structurile: Economia, Sănătatea, Biserica, Armata, Justiţia etc. Nimic nu mai funcţionează normal, ci numai după cum voiesc mincinoşii, şarlatanii şi hoţii.

E timpul ca intelectualii să se organizeze şi să anihileze bandele acestora.

Preot drd. Mehedinţu

NOTA:

Părintele Mehedinţu este cel care a oficiat slujba înmormântării Şefului, ţinând şi o foarte frumoasă cuvântare. Şi cel care a slujit la pomenire.

Sfinţia sa a desferecat biserica şi a tras în dungă clopotul în ziua de 21 decembrie 1989, la revoluţie. I-a adăpostit în sfântul lăcaş pe tinerii fugăriţi de forţele de ordine şi a ţinut slujbă în plină teroare, pe 22 decembrie, în Piaţa Universităţii, pe locul unde manifestanţii fuseseră striviţi de tancurile comuniste.

***

DRAGI CITITORI

Volumul al II-lea al cărţii lui Nicador Zelea-Codreanu, "*Mişcarea Legionară – exprimări necenzurate*", **este gata de tipar.** Facem **APEL la prieteni**, pe care îi **rugăm să ne ajute cu cât pot, dacă pot.**

Donaţia se poate trimite la *adresa pentru abonamente*: Emilian Georgescu, str. Ghiocei nr. 23, sect. 2 Bucureşti, **sau** se poate aduce la sediu (str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2), în orice zi de vineri între orele 15 – 16.

În cazul în care trimiteţi bani pentru *tipărirea* cărţii pe adresa de abonament, vă rugăm să *menţionaţi* aceasta pe spatele mandatului poştal. Totodată, vă rugăm să specificaţi dacă doriţi să vă publicăm numele în ziar sau să vă păstrăm anonimatul.

MULŢUMIM celor care deja au răspuns acestui apel. *Nu le publicăm numele, respectându-le dorinţa de anonimat.* ***Să-i răsplătească Dumnezeu înzecit!*** *Aşa a trăit şi va trăi mereu Mişcarea, din sacrificiul oamenilor săraci.*

REDACŢIA

REUNIUNEA SIONISTĂ DE LA ACADEMIE

Chermeza sionistă a fost dată peste cap

Luna trecută, pe data de 17 febr. 2014, în Aula Academiei Române s-a ţinut o reuniune pe tema veşnic vie a holocaustului. A holocaustului din România, desigur!

Era a nu ştiu câta holocaustologeală – termenul nu-mi aparţine - găzduită în cea mai prestigioasă instituţie şi incintă dedicată adevărului istoric.

Numai că de data asta era **prima reuniune a holocaustologilor după penibilul (pentru ei!) moment, petrecut cu câteva luni în urmă, când prof. universitar VLADIMIR ILIESCU,** istoric român stabilit în Germania înainte de 1990, excedat de prostiile pe care le auzise de la câţiva antevorbitori, **s-a ridicat şi a declarat că el, ca istoric şi ca bucovinean,** ca persoană care a întemeiat o fericită şi onorabilă familie mixtă româno-evreiască, **ştie bine că *„în România nu a fost holocaust"*!**

Probabil că acesta a fost motivul organizării reuniunii din 17.02.2014: pentru **revanşă**. Li s-a oferit holocaustologilor **prilejul** de a veni cu noi argumente, cu noi *„informaţii istorice şi mărturii privind holocaustul din România"*. Şi să infirme astfel declaraţia intempestivă şi "iresponsabilă" a domnului din Germania!

Din păcate, organizatorii au greşit din start: s-au lăudat cu această reuniune, au publicat anunţul respectiv pe site-uri care împărtăşesc în lume noua religie a holocaustului, au făcut oarece tam-tam.

Aşa au aflat de reuniune şi mulţi "necredincioşi", aşa-numiţii "negaţionişti". Unul dintre ei este şi subsemnatul. Mă gândeam să merg şi eu să ascult la prima mână minciunile holocaustizanţilor: nu reuşesc să mă satur de ele! Nu am norocul să fac şi eu o idiosincrazie la acest subiect, poate chiar două, aşa cum au făcut majoritatea istoricilor români, inclusiv cei academici, de ocolesc acest subiect cu batista la nas!... (a se vedea mai jos, în continuare, motivul exact!)

Mă gândeam chiar să cer cuvântul, dacă se va putea, şi să-i mulţumesc d-lui profesor VLADIMIR ILIESCU, la locul faptei, pentru fapta sa minunată! Nu prea îmi convenea ora, însă!

Am primit, din fericire, un telefon care a rezolvat toate necunoscutele ecuaţiei: **m-a sunat un june român naţionalist. Se mai întâlnise cu câţiva flăcăi de acelaşi calibru şi se gândeau să nu lase neonorată invitaţia de pe site-ul *Historia*...**

Şi, din una în alta, au alcătuit un text, **un fel de "potpuriu" din textele de pe internet ale subsemnatului Ion Coja,** pe care se gândeau să le **ofere participanţilor la amintita reuniune. Tot aşa, ca *„informaţii istorice şi mărturii privind holocaustul din România"*!**

M-au sunat şi m-au întrebat dacă sunt de acord să mai semnez o dată acele texte. "Şi ce o să faceţi cu ele?" am întrebat. Mi-a plăcut răspunsul: "*Le oferim celor din sală, veniţi să afle noi informaţii istorice*" etc., etc.

Mi-am dat acordul fără să mai fac vreun moft, iar apoi, pe 17.02.2014, pe la ora 10, am aflat că operaţiunea „chermeza sionistă" – acesta este numele de cod - a fost un deplin succes.

S-au răspândit o sută de mape la fiecare academician prezent în sală, precum şi la o bună parte din publicul ne-academic. Mulţi dintre ei viitori academicieni. Un public cum nu se putea mai bun! Şi mult mai numeros decât publicul care l-a aplaudat cu frenezie pe dl. Vladimir Iliescu! Aşa că fiecare persoană din aulă a avut ce citi în timpul plicticoaselor fonfăieli de la pupitrul Academiei pângărite încă o dată!

Fiecare mapă conţinea cele care urmează:

AUDIATUR ET ALTERA PARS (I)

I. SCRISOARE DESCHISĂ adresată domniei sale d-lui acad. Ionel Haiduc, preşedintele Academiei Române,

în legătură cu reuniunea *„INFORMAŢII ISTORICE ŞI MĂRTURII PRIVIND HOLOCAUSTUL DIN ROMÂNIA"* organizată de Academia Română împreună cu Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România, Asociaţia Evreilor din România, Victime ale Holocaustului şi Institutul Naţional pentru Studiul Holocaustului din România „Elie Wiesel", în ziua de 17 febr. 2014, la Aula Mare a Academiei Române.

Stimate d-le preşedinte Ionel Haiduc,

Acuzaţia de holocaust, de genocid, este **cea mai gravă acuzaţie care se poate aduce unui popor**, unei naţiuni, unei ţări! Această acuzaţie a fost adusă poporului român.

Ca români, fiecare dintre noi a luat cunoştinţă de această acuzaţie cu maximă îngrijorare şi nu ne putem găsi liniştea până când adevărul, oricare ar fi el, nu va fi stabilit cu toată certitudinea.

Este lucrul cel mai firesc ca **această acuzaţie să fie examinată cu toată seriozitatea** de instituţia cea mai legată de cauza adevărului: Academia Română. Ne bucură atenţia pe care Academia Română o acordă acestui subiect! Nu există subiect mai „fierbinte" pentru cei care cercetează adevărul despre români, despre trecutul lor istoric recent sau mai îndepărtat în timp.

În numele meu şi al colegilor mei, vă felicit pe dvs. şi pe colegii dvs. pentru înţelegerea corectă a obligaţiilor pe care le creează cumplita acuzaţie de holocaust. Cei care au formulat-o trebuie ajutaţi pe toate căile să-şi spună păsul, **să-şi prezinte „informaţiile şi documentele" pe care se întemeiază plângerea lor.** Academia Română şi-a înţeles menirea şi, iată, pentru a câta oară oferă nobila şi prestigioasa sa funcţie de gazdă pentru cei care ne acuză de genocid?!

D-le preşedinte Ionel Haiduc,

Dinaintea acestor acuzaţii de genocid **s-a născut şi reacţia firească** de îndoială, de suspiciune, de nemulţumire, ba chiar de contestare faţă de valoarea probatorie pe care o au „informaţiile istorice şi mărturiile privind holocaustul din România"! De pe această poziţie de contestare a holocaustului au fost invocate o sumedenie de informaţii cu grad mare de certitudine, precum şi **mărturiile inechivoce ale celor mai importanţi evrei care au fost contemporani cu acele evenimente, în frunte cu AL. ŞAFRAN - rabinul şef al evreilor din România, WILHELM FILDERMAN - liderul evreilor din România, MARIUS MIRCU - scriitor, Nandor Gingold, MOSHE CARMILLY WEINBERGER – rabinul şef al Clujului şi mulţi, mulţi alţii.**

Toţi aceşti evrei de mare ţinută intelectuală au mai trăit ani mulţi după "producerea holocaustului" şi s-au menţinut mereu pe această poziţie: *în România nu a fost holocaust...*

Trebuie precizat că **o acuzaţie de holocaust** - venită din partea evreilor din România sau din partea evreilor din Israel ori din diaspora evreiască - **nu s-a produs mai înainte de 1990,** ceea ce, evident, scade mult din seriozitatea şi temeinicia acestei acuzaţii...

În consecinţa celor de mai sus, vă rugăm, stimate d-le preşedinte al Academiei Române, **să permiteţi organizarea, în cel mai scurt timp, a unui simpozion cu tema simetrică: *"Informaţii istorice şi mărturii privind absenţa României de pe harta holocaustului"*.** Titlu probabil provizoriu. Simpozion care să fie găzduit, fireşte, în aceeaşi prestigioasă şi sacră aulă a Academiei Române...

(...)

Cu urări de bine, Ion Coja, preşedinte al LICAR – Liga pentru Combaterea Anti-Românismului

Bucureşti, 17 febr. 2014

II. ANEXE la scrisoarea către dl. prof. Ionel Haiduc, preşedintele Academiei Române

MĂRTURIILE EVREILOR CARE NEAGĂ HOLOCAUSTUL DIN ROMÂNIA

I. Mărturia scriitorului Marius Mircu, despre regimul aplicat de Ion Antonescu evreilor

Pentru a afla cât a fost de antisemit Ion Antonescu, îl convocăm ca martor pe unul dintre cei mai cunoscuţi publicişti evrei din acea vreme. Marius Mircu (ziarist şi scriitor evreu, născut în România, decedat în Israel, autor a zeci de cărţi publicate în România şi Israel).

La o jumătate de secol după numita "consumare a holocaustului" din România, în cadrul unei dezbateri publice desfăşurate în Israel, Marius Mircu consemnează, pentru ştiinţa tuturor evreilor deci, că prin legile antisemite ale guvernării antonesciene şi mai ales prin legea Centralei Evreilor din România, ***„a fost creat în România un stat (evreiesc) în stat, spre a-i menţine evrei pe evrei.***

În felul acesta au fost posibile unele realizări cu totul extraordinare în contextul european de atunci şi nu numai de atunci. Şi anume, în perioada ***1940-1944:***

„– au fost redeschise toate şcolile evreieşti din România, închise de regimurile precedente, şi au fost înfiinţate multe şcoli noi;

– a fost creată, pentru prima dată în România, o universitate evreiască;

– au fost redeschise, spitalele evreieşti şi azilele de bătrâni care mai înainte fuseseră rechiziţionate de armată;

– au fost reînfiinţate cele două teatre evreieşti, de la Bucureşti şi Iaşi;

– au fost înfiinţate cantine gratuite pentru evreii săraci;

– evreii aflaţi în lagărele de muncă obligatorie sau în închisori au fost mereu aprovizionaţi cu îmbrăcăminte şi medicamente;

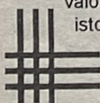
– evreii deportaţi în Transnistria au fost aprovizionaţi cu îmbrăcăminte, alimente, medicamente, unelte gospodăreşti şi unelte specifice meseriaşilor;

– cu sprijinul «Centralei Evreilor» au fost readuşi în România – deci salvaţi, din Transnistria cca 2000 de copii orfani;

– autorii evrei şi-au putut publica o serie de lucrări (numai eu am scos trei)… (...)

Nicicând ca pe vremea lui Ion Antonescu Teatrul Bareşeum n-a avut şi nu va avea asemenea săli arhipline, deşi funcţionau două săli.

Nicicând n-au făcut asemenea dever cafenelele,

ceainăriile, restaurantele evreieşti, magazinele alimentare evreieşti, tot atâtea prilejuri de adunări evreieşti.

Urmăriţi colecţia „Gazeta evreiască" din acei ani: pentru fiecare zi e anunţată cel puţin o manifestare evreiască, spectacol de teatru/revistă, concert, conferinţă.

La 28 nov. 1940 (deci pe vremea guvernării legionare! - n. n.) evreii au obţinut de la Ministerul Educaţiei Naţionale aprobarea pentru înfiinţarea „Colegiului pentru Studenţii Evrei", denumire sub care se ascundea caracterul universitar al cursurilor. (...) Toate aceste cursuri universitare au fost frecventate în total de 2000 de studenţi. (...) Un sprijin important l-a acordat Crucea Roşie din România (preşedintele – savantul medic Ioan Cantacuzino) care, cu acordul Ministerului Sănătăţii, a ajutat „facultatea" evreiască de medicină să deschidă o policlinică pentru practica studenţilor. Această policlinică a servit şi populaţia săracă din cartier, în marea majoritate evrei. (...)

Important a fost şi sprijinul acordat de unele cadre didactice români din învăţământul superior de stat care au ajutat la întocmirea programelor de învăţământ şi punerea la punct a cursurilor, pentru a fi cât mai corespunzător celor de stat, ceea ce a fost esenţial pentru viitorul studenţilor."

Marius Mircu ne oferă şi mărturia altui evreu, la fel de bine informat, dr. Theodor Lowenstein:

„Aceste şcoli evreieşti din România au fost unice printre ţările bântuite de fascism, au fost o componentă a rezistenţei poporului evreu."

Şi concluzia aceluiaşi onest martor Marius Mircu: ***„Dar dacă aceste şcoli n-ar fi fost susţinute de oficialităţile româneşti**, dacă nu ar fi fost tolerate de mareşalul Ion Antonescu, **ar fi putut exista acest „mic Israel" din Bucureşti, anticipaţie a Statului Israel?"*** (apud Teşu Solomovici – ***"România iudaică"***, pg. 389-392)

Notă: Recomandăm acest text care conţine mărturia unui evreu întreg la minte, dată în Israel, dinaintea altor evrei, mulţi dintre ei plecaţi din România după ce au prins guvernarea Mareşalului, deci buni cunoscători ai realităţii. **Citatul ne-a fost pus la dispoziţie de alt evreu, Teşu Solomovici. Nu poate exista replică la acest text** din partea „negaţioniştilor" sionişti, adică a evreilor care neagă binefacerile de care au avut parte evreii în România.

II. Mărturia specialiştilor de la Yad Vashem - definiţia oficială a holocaustului

Pe site-ul de la Yad Vashem, celebrul ***Memorial*** de la **Jerusalim**, apare această definiţie a holocaustului: *«În centrul holocaustului a stat decizia de a ucide fiecare evreu – bărbaţi, femei şi copii».*

Se potriveşte oare această definiţie pentru legislaţia antievreiască dată de Ion Antonescu sau cu evenimentele petrecute în România şi în Transnistria?!

Definiţia de mai sus are acoperire numai în ceea ce s-a petrecut cu evreii în Transilvania de Nord-Vest, aflată sub administraţia Budapestei în acei ani.

A se compara această definiţie oficială a holocaustului cu definiţia inventată la Institutul "Elie Wiesel", unde **expresia (şi ideea) *„decizia de a ucide fiecare evreu"* este înlocuită cu... "sinonimul" *„persecuţia împotriva evreilor"*.**

Nimeni, nici o persoană întreagă la minte, nu poate nega că a existat în România **un regim vexatoriu,** de persecuţii la adresa evreilor, regim impus însă de „Uniunea Europeană" de atunci, cu sediul la Berlin.

În comparaţie cu celelalte ţări din amintita „Uniune", România a cedat cel mai greu presiunilor naziste şi a impus sancţiunile cele mai uşor de suportat pentru evreii săi!

III. Mărturia lui Wilhelm Filderman

Un document care ar trebui să pună capăt discuţiilor şi acuzaţiilor privitoare la suferinţele evreilor în vremea guvernării mareşalului Ion Antonescu

Reproducem declaraţia oficială, sub jurământ, dată de Wilhelm Filderman în procesul desfăşurat în Elveţia avându-i ca inculpaţi pe tinerii români, membri ai PNŢ aflaţi în exil, care au efectuat celebrul atac asupra Legaţiei României de la Berna.

De maxim interes este mărturia pe care o depune Filderman cu privire la perioada guvernării mareşalului Ion Antonescu:

„**Subsemnatul Wilhelm Filderman**, doctor în Drept de la Facultatea de Drept din Paris, **fost preşedinte al Federaţiei Uniunilor Comunităţilor Evreieşti din România şi preşedinte al Uniunii Evreilor Români**, domiciliat actualmente în New York, SUA, Hotel Alamac, Broadway at 71st St., **declar următoarele:**

În opinia mea, actul de violenţă al celor cinci tineri refugiaţi români care au luat cu asalt Legaţia comunistă de la Berna la 14-15 febr. 1955, este produsul disperării în care întregul popor român a fost azvârlit ca urmare a ocupaţiei străine şi a terorii exercitate de regimul comunist impus cu forţa.

În calitate de reprezentant al cetăţenilor români de religie mozaică, am fost în situaţia excepţională care mi-a permis să urmăresc îndeaproape evenimentele care au dus la actuala situaţie din România. Şi, întrucât eu consider că aici trebuie căutată sursa exploziilor psihologice de felul celei petrecute la Berna, va trebui să-mi dirijez atenţia asupra acestor evenimente.

Pentru a scoate în evidenţă diferenţa dintre situaţia de dinainte şi de după instalarea comuniştilor la putere, de către armatele sovietice, voi aminti doar câteva fapte. (...)

Am fost martor al unor mişcătoare scene de solidaritate între români şi evrei în momente de grea încercare din timpul imperiului nazist în Europa.

Mareşalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aş aminti doar următoarele două exemple:

– Graţie intervenţiei energice a Mareşalului a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina. El a dat paşapoarte în alb pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viaţă era în pericol.

- Graţie politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub regim de administrare tranzitorie cărora, lăsând impresia că sunt date altora, le era asigurată conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menţionez acestea pentru a sublinia faptul că **poporul român, atât cât a avut, chiar în măsura limitată, controlul ţării, şi-a demonstrat sentimentele de umanitate şi de moderaţie politică.** Dar când ocupaţia sovietică a impus tirania totalitară dirijată de Moscova, condiţiile s-au schimbat. Românii nu au mai fost în stare să aibă nici cea mai mică autoritate asupra conducerii afacerilor lor interne.

Asemenea situaţie poate fi înţeleasă, cu uşurinţă, într-o ţară aflată sub ocupaţie militară de Soviete – cum e şi astăzi România – administrată de o echipă de comunişti, cei mai mulţi aserviţi ordinelor Kremlinului.

În ansamblul său, populaţia românească a suferit şi suferă cele mai îngrozitoare opresiuni sub regimul comunisto-sovietic. Ea a fost lipsită de orice drepturi şi libertăţi. I-au fost confiscate toate bunurile mobiliare, i-a fost expropriată, fără compensare, proprietatea imobiliară. Prin aşa-zise reforme monetare, a fost supusă regimurilor de confiscări periodice, dându-i-se iluzoriu speranţa de reconstituire, cât de cât, a independenţei materiale, necesare unei vieţi omeneşti scăpate de sclavie. Regimul comunist a distrus mai ales profesiunile liberale, privând zeci de mii de oameni de dreptul de a-şi exercita meseria, fiind astfel reduşi la mizerie şi la degradare. Am fost martor tuturor acestor tragedii. Am fost martor persecuţiilor politice dirijate de la centru împotriva oamenilor politici democraţi, am fost martor întemniţărilor fără judecată şi a judecăţilor fără justiţie. Omnipotenţa şi ubicuitatea poliţiei secrete şi a informatorilor au făcut din teroare trăsătura permanentă a existenţei zilnice a românilor.

Cât despre extorcarea sub ameninţări, şantaj şi puşcărie, evreii au constituit subiect special al atenţiei din partea **comuniştilor.** Orice devenea motiv ca evreii să fie furaţi, jefuiţi, prădaţi până la ultimele lor bunuri. Persecuţia împotriva evreilor s-a manifestat prin multiple obstacole ce li s-au ridicat celor care voiau să emigreze în Israel şi prin ruşinoasa exploatare căreia i-au devenit obiect."

Comentarii:

1. Existenţa acestui text a fost mereu contestată de aşa-zişii holocaustologi, care susţin că este vorba de un text inventat în redacţia revistei „Baricada", unde a fost prima oară publicat, imediat după decembrie 1989.

2. Textul a fost integral publicat (pentru prima oară?) în volumul "*Memorial anticomunist din închisoare*" de Oliviu Beldeanu, Ed. "Jurnalul Literar", 1999. Volumul relatează amplu cele petrecute la Berna cu ocazia acelui atac, şi tot ce a urmat. Sau aproape tot.

3. Revin la declaraţia lui Filderman.

E neaşteptată referinţa sa la Ion Antonescu, mai ales că este atât de amplă şi fără nici o legătură cu procesul. Care să fie explicaţia?

Eu aş pune-o în legătură cu faptul că evreii chemaţi să depună mărturie în apărarea celor acuzaţi în „Procesul Marii Trădări Naţionale" au avut atunci, în 1946, o prestaţie penibilă. Cei mai mulţi, în frunte cu marele rabin Al. Şafran, nu s-au prezentat, iar cei care s-au prezentat, în frunte cu Wilhelm Filderman, au dat declaraţii marcate de teama de a nu fi consideraţi complici ai regimului defunct.

Vreau să zic că prin această declaraţie Filderman şi-a potolit probabil niscai mustrări de conştiinţă.

La fel cum s-a întâmplat şi cu Al. Şafran, când a revenit în ţară, în 1995, şi a ţinut să se vadă cu Şerban Alexianu, vechi prieten, fiul lui George Alexianu, înmânându-i acestuia la sfârşitul întâlnirii următorul înscris: *„Lui Şerban Alexianu, amic din tinereţea noastră, în amintirea **ilustrului său părinte,** care în întreaga-i viaţă şi activitate profesională şi mai ales în perioada neagră a războiului **a făcut din inimă şi total dezinteresat atât de mult pentru Comunitate.** A plătit la comanda comunistă, cumplit şi total nedrept. Întreaga-i suferinţă să-i fie izbăvită."*

Comisia Wiesel a pus la îndoială autenticitatea acestei declaraţii şi l-a trimis la Geneva pe nepotul rabinului Şafran să afle dacă declaraţia este olografă.

A aflat că este, dar nu s-a învrednicit să publice şi să comenteze în raportul Comisiei acest înscris, atât de clar şi atât de important.

Evident, **Şafran a avut de suferit** după această declaraţie. El, săracul, o dăduse cu înţelegerea de a fi publicată după moartea lui... Îmi fac mea culpa că nu am respectat promisiunea pe care i-o făcuse în acest sens dl. Şerban Alexianu. De îndată ce am obţinut o copie xerox a înscrisului l-am publicat fără nici o remuşcare, fără să aştept acordul d-lui Şerban Alexianu. De la Vérité avant toute chose!...

4. Interesantă menţiunea pe care Filderman ţine s-o facă cu privire la confiscarea averilor evreieşti pe vremea Mareşalului. Act pur formal, efectuat de ochii lumii, ai „Uniunii Europene" de atunci, cu sediul la Berlin...

Da, dacă îi judeci pe Ion Antonescu şi pe români pentru legile şi decretele promulgate în acei ani, se poate vorbi de mari crime şi abuzuri împotriva evreilor. Dacă faci apel însă la fapte, la efectele legilor antisemite, nu ai nici un motiv de indignare, de supărare, nici ca evreu, nici ca român!

5. „Mişcătoare scene de solidaritate între români şi evrei"...

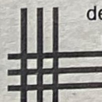
Să ne aducem aminte de scrisorile lui Filderman adresate Mareşalului, adevărate strigăte de groază şi disperare, provocate de măcelul la care evreii erau supuşi în Transnistria, unde fuseseră deportaţi din ordinul Mareşalului.

Scrisoarea de răspuns a Mareşalului este un text impecabil sub toate aspectele. Nereuşind totuşi să fie convingător prin cuvântul scris, Mareşalul s-a văzut nevoit să recurgă la soluţia extremă: l-a deportat şi pe Filderman, liderul evreilor din România, l-a trimis şi pe el în Transnistria, să vadă cu ochii săi cât erau de adevărate şi de întemeiate acuzele cu care Filderman s-a adresat conducătorului statului.

Câteva luni a stat Filderman în Transnistria, a putut să se întâlnească cu fiecare evreu şi să afle tot adevărul. **Revenit la Bucureşti, Filderman n-a mai rostit după aceea nici un cuvânt împotriva Mareşalului,** nici o plângere în legătură cu soarta evreilor strămutaţi – acesta este cuvântul potrivit: STRĂMUTAŢI în Transnistria.

continuare în numărul viitor

Ion Coja

Document

PRESĂ ROMÂNEASCĂ DIN EXIL (III)

continuare de acum două numere

- "CUGET ROMÂNESC" -

NOTĂ: *Reluăm acest serial care a fost întrerupt luna trecută pentru a evoca personalitatea iubitului nostru şef şi prieten, Nicador Zelea-Codreanu, trecut prematur în veşnicie.*

În îndepărtata Argentină, la **Buenos Aires**, a apărut **între ianuarie 1951 şi iulie 1958**, revista de cultură românească *"Cuget Românesc"*, realizată prin multiplicarea unei matriţe dactilografiate în format 23,3/29 cm.

Se specifică chiar din primul număr că "apare sub îngrijirea redacţională a unui comitet de intelectuali în exil", având-l pe frontispiciu ca director pe **legionarul profesor universitar DUMITRU GÂZDARU.**

În articolul-program din numărul unu se preciza: "*Foaia aceasta nu este organul unui determinat grup politic şi nu are tendinţe sectare. Cu atât mai puţin apare ca să susţină interesele, ambiţia ori ideologia vreunui ins sau vreunui comitet. Cei care fac sacrificiul să o scrie şi să o răspândească, înţeleg să o pună întreagă în serviciul românismului*".

Trebuie menţionat că această publicaţie este **de esenţă pur legionară, pe linia trasată de Corneliu Zelea-Codreanu**, total opusă celor care-l susţineau pe Horia Sima.

În **Nr. 1** al revistei, din ian. 1951, găsim articole care se referă la **alegerea comandantului-ajutor legionar Viorel Trifa în fruntea Episcopiei Ortodoxe din America de Nord** şi la "***Românii din exil şi lupta lor anticomunistă***", material amplu semnat de Dem Gh. Nolia.

Suplimentul literar din cadrul revistei este semnat în întregime de oameni de cultură care la acea dată erau puşi la index în România.

Tudor Arghezi, exclus din Societatea Scriitorilor datorită „putrefacţiilor poeziilor sale", nevoit să vândă cireşe ca să poată supravieţui, are publicate aici două poezii: "Inscripţie pe o casă la ţară" şi "Inscripţie pe o uşă". Întâlnim şi numele lui N. Gane, aflat atunci în închisorile comuniste datorită trecutului său legionar, al lui Nichifor Crainic, şi el aflat în ţară în detenţie, al lui Vasile Voiculescu, ignorat şi apoi închis şi el, al lui Octavian Goga şi al lui Lucian Blaga al cărui nume fusese şters cu buretele incompetenţei din literatura şi filosofia română. De asemenea, tot aici găsim şi numele poetului Aron Cotruş, aflat în exil în Spania. Ultima pagină este rezervată tot lui Tudor Arghezi, publicându-i-se vestitul poem *„Făt Frumos"* care, după cum se ştie, îl elogiază pe Căpitan.

NR.3 din mai-iunie 1952 a supus colectivul redacţiei unei "probe de foc" datorită faptului că se împlinea **un sfert de secol de la întemeierea Mişcării Legionare.** Articolul cu titlul *"La un sfert de veac"* este semnat de Ilie Gârneaţă, unul din fondatorii Mişcării. Reproducem un scurt fragment:

"*La un sfert de veac, cei care nu s-au abătut de la linia morală a Mişcării, cei ce n-au pierdut nici o clipă credinţa în adevărurile luptei noastre şi au rămas neclintiţi, pot constata cu mulţumire că n-au greşit nici acum 30 de ani când şi-au luat Crucea, nici cu 25 de ani în urmă, când s-au legat cu pământul sfinţit de sângele eroilor Mircea, Ştefan şi Mihai, să le urmeze calea, după cum nu greşesc nici astăzi, când stau dârzi în credinţa că biruinţa lumii civilizate nu poate veni decât de la ideea care a luminat acum 33 de ani pe tinerii din pădurea Dobrina.*"

Este prezent în acest număr un alt ctitor al Legiunii, Corneliu Georgescu, asasinat în exil, cu materialul *"În revoluţia Unirii"*.

Un alt articol interesant, inedit, se intitulează "***Ştiinţa românească în exil***" şi este scris de A. Romanescu. "Germanii cu drept cuvânt spun: Wissen ist Macht - a avea conştiinţă înseamnă a fi puternic - şi aceste cuvinte ne dau dezlegarea deplină a situaţiei manifestărilor ştiinţelor pozitive în exilul românesc".

Este reprodus şi un fragment din Corneliu Zelea-Codreanu, sub titlul "Dezinteresarea în luptă", iar Ion Moţa este prezent prin materialul "22 mai 1929".

Eruditul lingvist legionar prof. D. Găzdaru publică un amplu articol cu titlul ***"Contribuţia românilor la progresul cultural al slavilor"***, iar Liviu Bogdan semnează un articol deosebit de interesant, cu titlul ***"Începutul clarificărilor"***. Citez din acesta:

"*Pentru românul de rând, Antonescu a păstrat acest stat independent până la 23 august 1944.*

Noi n-am avut prefecţi germani şi nici notari, n-am luptat sub steag şi uniformă germană. Poporul român n-a primit nici o proclamaţie şi nici un ordin din partea trupelor nemţeşti.

Românul de rând n-a fost atacat pe stradă de nici un soldat german care să-i ia ceasul şi paltonul, n-a fost jefuit în casa lui de armata germană, fetele şi nevestele române n-au fost batjocorite de soldaţii nemţi. N-a fost ars nici un sat românesc până la 23 aug. 1944, de germani.

N-am fost obligaţi să învăţăm în scoli limba germană şi nu s-au scos din învăţământul românesc nici limba franceză şi nici limba engleză. Nu s-a atins nimeni de corpul profesoral şi nimeni n-a stânjenit activitatea bisericilor noastre.

Aveam pe vremea <<ocupaţiei germane>> institute şi şcoli româneşti în străinătate, unde studiau mulţi tineri români pe care nu i-a împiedicat nimeni să devină nazişti. Funcţionau şcolile pentru românii de peste hotare şi li se lua apărarea de câte ori se putea. În universitate nu se amesteca nici un <<feldwebel>>, exista deplina libertate a unor profesori ca M. Ralea, D. Gusti etc. să atace guvernul şi războiul nostru împotriva Rusiei Sovietice şi alianţa noastră cu Germania. Lothar Rădăceanu putea să facă afaceri mari cu ceasuri aduse de el din Germania unde intra ori de câte ori vroia.

Comuniştii s-au străduit să scoată un erou al prigoanei antonesciene şi nu au găsi decât unul, pe Ilie Pintilie, mort din cauza cutremurului la Doftana în noiembrie 1940, şi nu de glonţul poliţistului sau jandarmului lui Antonescu.

Lucreţiu Pătrăşcanu avea domiciliu <<forţat>> la aer curat, la Poiana Ţapului şi a scris <<Sub trei dictaturi>>. Grigore Niculescu-Buzeşti amenajase în podul legaţiei japoneze un post de emisie clandestin care transmitea ştiri Aliaţilor. Este destul de jenant să mai întrebăm ce fel de ştiri transmitea atunci când Aliaţii erau în război cu noi.

Se mai spune că economiceşte eram ocupaţi de Germania întrucât nu ne plăteam datoriile. În timpul procesului lui Antonescu însă acesta a respins cu hotărâre această acuzaţie întrucât, cu două zile înainte de 23 aug. 1944, sosiseră în gara Timişoara 17 vagoane cu aur, reprezentând plata datoriilor germane faţă de Statul Român. Tot atunci el pusese în vedere nemţilor că în caz de neplată va suspenda orice nouă furnizare şi se va retrage de pe front."

Două articole despre dirijorii români **Sergiu Celibidache** şi **Ionel Perlea** ne umplu inima astăzi de bucurie.

Sergiu Celibidache dirijase la Buenos Aires patru concerte cu muzică de Bethoven, muzică franceză, rusă. Era atunci directorul Orchestrei simfonice din Berlin şi era considerat, pe bună dreptate, unul dintre cei mai mari din lume. Prin temperamentul său vulcanic aducea la pupitru o notă personală care electriza orchestra şi publicul. Succesele obţinute de el la Buenos Aires şi în alte părţi ale lumii sunt ale tuturor românilor: ne-au făcut să ne mândrim printre străini cu oameni de valoare excepţională.

Ionel Perlea deschisese stagiunea muzicală a anului 1952 a teatrului Colon din Buenos Aires şi era unul dintre cei mai apreciaţi dirijori din lume. În articol i se face o scurtă biografie: "...s-a perfecţionat în Germania, la Leipzig şi Munchen, apoi, la vârsta de numai 29 de ani, a fost director general al Operei din Bucureşti. Din 1936 timp de 8 ani i-am întâlnit numele pe afişele din principalele capitale europene: Atena, Varşovia, Berlin, Viena, Paris, dar şi din Stuttgart, Frankfurt, Veneţia, Florenţa, Munchen etc. Fiecare operă, fiecare concert dirijat însemna pentru maestrul Ionel Perlea - care era deja consacrat - un nou pas spre glorie, iar pentru români un justificat motiv de mândrie, căci el era un mare ambasador al românismului în Apus, precum şi afirmarea geniului românesc în cetatea muzicii universale. În 1945 a dirijat la Roma faimoasa orchestră "Santa Cecilia", apoi îl găsim la pupitrul Operei "Scala" din Milano; în 1949 este invitat să dirijeze la "Metropolitan House" din New York, iar în 1951 la Opera din San Francisco.

Un alt articol reliefează personalitatea lui **Viorel Trifa**, recent hirotonit ca episcop al românilor din Statele Unite, era comandant-ajutor legionar, fusese şeful studenţimii pe ţară în perioada 1940 – 1941, era bun cunoscător al limbilor franceză, italiană, germană şi engleză, iar între anii 1945-1950 fusese profesor la un institut de călugări şi preoţi din Italia, în America condusese ziarul ***"Solia"***. Tot în acest articol se anunţă că în urma alegerilor efectuate fuseseră desemnaţi ca epitropi ai Bisericii Ortodoxe Române din Paris domnii Mircea Eliade, Jean Negruzzi, Eftimie Gherman şi Nicolae Dianu.

Şi o "pată de culoare" care te face să meditezi: în cca. 15 rânduri, la rubrica ***"Publicaţii primite la redacţie"*** **întâlnim peste 20 de titluri de ziare şi reviste apărute în toate colţurile lumii,** dovada pertinentă a faptului că cei care s-au ocupat de apariţia lor au fost români adevăraţi care nu şi-au uitat ţara şi au făcut mari sacrificii materiale deşi aveau permanent grija zilei de mâine.

Să le enumerăm:

- *"Înşiră-te mărgărite"* (Rio de Janeiro),
- *"Vatra"* (Roma),
- *"Solia"* (Cleveland, Ohio),
- *"Vers"* (Washington),
- *"Orizonturi"* (Stuttgart), *"Făclia"* (Londra),
- *"Cuvântul Studenţimii"* (Munchen),
- *"Îndreptar"* (Munchen),
- *"Mesagerul"* (Paris),
- *"România Muncitoare"* (Paris),
- *"România Viitoare"* (Paris),
- *"Însemnări"* (Buenos Aires),
- *"Candela"* (Montreal),
- *"România"* (Buenos Aires),
- *"Bulletin de Centre Romain de recherches"* (Paris),
- *"Investigationes Phycos"* (Sydney),
- *"Suflet românesc"* (Roma),
- *"Românul"* (New York),
- *"Cronica Românească"* (New York),
- *"Patria"* (Munchen),
- *"La Nation Roumanie"* (Paris),
- *"Vestitorul"* (Linz),
- *"Monitorul"* (Washington),
- *"Curierul"* (Rio de Janeiro)

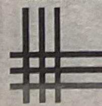
- în total 24 de titluri!!

În paginile culturale întâlnim numele lui Ernest Bernea cu fragmente din "Cartea Căpitanilor", al lui Aron Cotruş şi Dragoş Protopopescu.

Să frunzărim şi **NR. 5 - 6 din 1951** al revistei "Cuget Românesc" care cuprinde câteva articole remarcabile.

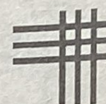
(continuare în pag. următoare)

Emilian Georgescu

Presă legionară interbelică (V)

NOTĂ: Şi acest serial a fost întrerupt luna trecută, ca şi cel precedent, pentru evocarea ultimului Zelea-Codreanu *legionar*.

CULTUL MORŢII

DAN BOTTA

"Moartea grăunţelor îngropate toamna e viaţa lanurilor de grâu din luna mai...

În sfintele morminte sunt rădăcinile României**, precum în boabele care au putrezit în toamnă, sunt rădăcinile lanurilor verzi...*" spune **prof. Nichifor Crainic** în pateticul său ***omagiu memoriei celor morţi. "*Moartea lor e viaţa noastră*" mai spune el. Cuvântul acesta cu nesfârşite aripi îndeamnă la meditaţie.

Cultul celor apuşi e începutul istoriei.

În practica acestui cult se relevă principiul conştiinţei de sine. Suntem cei care au murit. Suntem miriade. În fiecare din noi un tezaur de acte incomparabile îşi caută chipul, îşi aşteaptă victoria.

Conştiinţa etnicităţii noastre, conştiinţa stirpei fac să înflorească, în luciditate, în raţiune, ce e bogat, ce e fertil, ce e încărcat de potenţele magice ale pământului...

Nu tot ce zace în sufletul nostru e de acord cu noi. Sunt acolo acoperite cu nu ştiu ce zăbranic **virtualităţile mişeliei şi ale puterii, ale bucuriei şi ale tristeţii, ale eroismului şi ale morţii.**

Să ştim să alegem, să ştim a separa.

Să ştim, mai ales, să ne punem de acord cu pământul, cu sufletul morţilor, cu miriadele care sunt în noi.

Ne îndreptăm către cei morţi cum se îndreaptă cerbul spre izvoare. Însetaţi de învăţătură. Instinctiv aplecaţi spre armonie, spre pacea cu noi înşine şi cu lumea.

Acest cult al morţilor e universal. Se practică din negura timpului. Pământul întreg fumegă de altarele lui. E săpat odată cu sufletul, imprimat, impus vieţii. Cum poţi nega atunci ideea pe care o proclamă?

Cum poţi pretinde că sufletul morţilor nu e realitate, când aspiraţia către el, cultul morţilor, e un dat al universului? Oare adevărul nu e acela postulat de univers? Există un adevăr imposibil în ceruri?

Actul celui dintâi — al omului din pădurile primitive — care s-a recules înaintea unui mormânt, care a dorit **a se îneca în spiritul celor apuşi, e actul care a creat, a constituit istoria.** Actul acesta este ca o întâmplare. **Corpul îşi simte nesfârşite rădăcini.** O sevă imensă te arborifică.

Acolo, înaintea morţilor — prin morţi — te faci mai viu. Am spus: îţi lămureşti cărările, viaţa ta îşi descoperă menirea. Aş spune: **îţi descifrezi destinul.**

Istoria n-are alt ideal decât acela de a descifra destine.

Istoria s-ar putea întinde — după mine — în nedeslusitul viitor. **Ea nu este** ceea ce pozitivismul sau materialismul istoric o proclamă a fi: un inventar, **un repertoriu de fapte**, un conglomerat de întâmplări diurne, aşa cum trista imbecilitate a belferilor o predă — belferi, vai, de la cele dintâi catedre ale ţării! Ea este un ritual, o formă de pietate, un act preparatoriu la imensul cult al morţii.

Ea pune la îndemâna orişicui instrumentul, modul de a se'adânci în sufletul etnicităţii sale şi, prin el, în **sufletul lumii.**

Istoria este un act de cunoaştere mistică. **Este o carte a destinelor**, intuite prin contactul viu, permanent, cu morţii.

Este o "carte de învăţătură".

Este reducerea până la viziune, până la unitate, a marilor acte ale celor morţi, acte în care triumfau, exprimate la gradul cel mai înalt al vieţii, energiile specifice, **latenţele unui popor întreg.**

Se pare că poporul românesc a intuit mai bine, mai generos ca celelalte valoarea actului de a muri. De a muri, evident, nu pentru a plini un destin obscur — destinul tău însuţi — ci pentru a face moartea fecundă, plină de putere, pentru a o integra în actele creatoare de patrie.

Moartea implică o jertfă. **Ctitorii morţii pe oasele cărora s-a fundamentat o ţară sunt morţii eroici.** Moartea lor nu este istovire, trecere subtilă, nedeslusită de la existenţă la neant, de la lumină la umbre, ci aceea care cuprinde ca un sâmbure viaţa, aceea în care viaţa radiază ca un soare orb, ca un focar de energii obscure.

Cât de frumos apare acest înţeles al morţii-ctitorie, al morţii-palladium în **Balada Mănăstirii de Argeş**! Ce atotcuprinzătoare e învăţătura ei!

Dacă nu ucizi ce ai mai drag, mai bun, mai de preţ, ***dacă mor nevolnicii şi nu eroii, dacă jertfa ta nu se consumă, ca jertfa soţiei lui Manole***, într-o mută, o tragică încordare, **nu vei construi nimic solid.** Să învăţăm ***a muri***!

***"Sfarmă Piatră"* nr. 27, mai 1936**

Rubrică realizată de
Vasile Păduraru

DAN BOTTA (1907 - 1958), **poet, eseist**, dramaturg şi traducător. Descendent al unei familii nobiliare ardelene care cuprinde voievozi ai Cetăţii Chioarului din Maramureş, a absolvit Facultatea de Litere a Universităţii din Bucureşti. **A colaborat la revistele naţionaliste *"Calendarul"* şi *"Gândirea"*** (director Nichifor Crainic) **şi *"Sfarmă Piatră"*** (director Al. Gregorian). **Simpatizant legionar.** Membru al comitetului director al Enciclopediei Române, sub direcţia lui Dimitrie Gusti. Autor al unei lucrări filologice asupra fondului tracic al limbii române, rămasă în manuscris (cca. 1200 pagini).

***

PRESĂ ROMÂNEASCĂ DIN EXIL - "CUGET ROMÂNESC"

(continuare din pag. precedentă)

D. Găzdaru semnează articolul "Uniunea latină" unde, la primul congres al ţărilor latine prezente în număr de 25, a participat şi o delegaţie de români aflaţi în exil, condusă de instructorul legionar **P. Vălimăreanu, directorul revistei *"Vatra"***. În cuvântul său acesta a spus: *"România modernă, după ce a fost o naţiune, a ajuns să fie şi un stat, precum şi o forţă culturală. Prin glasul exilaţilor români ne adresăm surorilor noastre latine să protesteze, în mod justificat, contra soartei milioanelor de români închişi în enorma lor puşcărie"*.

Dem Gh. Nolla scrie ***"Românii în exil şi lupta lor anticomunistă"***, iar D. Tăraroiu este autorul textului *"În jurul unui articol"* - un comentariu pe marginea celui scris de Mircea Eliade, deosebit de interesant, în care este elogiată tinerimea română interbelică pentru faptele sale şi dragostea faţă de Neam.

Un alt articol cu titlu incitant *"Sinistra încrucişare între comunişti şi <<naţionalişti>>"* se referă la campania de presă contra alegerii lui Viorel Trifa care o "rupsese" cu Patriarhia comunistă de la Bucureşti.

Articolul *"Miracolul argentinian"* este semnat de dr. Mihail Dumbravă şi reliefează activitatea **generalului Juan Peron** între anii 1946-1951, care a realizat o uriaşă operă de **reconstrucţie naţională şi redresare spirituală**, reuşind să niveleze asperităţile dintre clasele sociale, ridicând muncitorimea pe o treaptă superioară şi dărâmând zidul rece, despărţitor, dintre conducere şi conduşi.

Articolele cu tematică legionară ocupă cea mai mare parte din conţinutul revistei.

Virgil Ionescu scrie *"Prima mea arestare"* (1933).

Gh. Tătăroiu scrie **articolul evocator *"Preotul Ştefan Palaghiţă"***. Acesta a fost paroh la Mănăstirea Mărcuţa, arestat şi închis la Miercurea Ciuc în timpul marii prigoane antilegionare (1938 – 1940), unde a fost mult apreciat de colegul său de celulă, prof. Nae Ionescu, a fost închis din nou în timpul regimului Antonescu. În refugiu a lucrat mai întâi la Institutul de Studii Orientale din Vatican. Stabilit apoi la **Buenos Aires, a înfiinţat Biserica Ortodoxă Română** şi a scris istoria Mişcării Legionare sub titlul ***"Garda de Fier spre reînvierea României"***, unde subliniază rolul nefast al lui Horia Sima în distrugerea Mişcării. Imediat după publicarea acestei cărţi a fost **împuşcat în propria tipografie**; la numai 47 de ani.

Este recenzată şi cartea lui **Const. Papanace** cu titlul ***"Mihail Eminescu, un mare precursor al legionarismului"*** apărută în "Biblioteca Verde", "Cetatea Eternă" (Roma). De asemenea, este prezentată şi cartea de versuri a lui Vintilă Horia, *"A murit un sfânt"* şi a lui Teodor Ioraş, romanul *"Sfărâmători de icoane"*.

Compozitorul **Nelu Mânzatu**, cu frumoasele melodii legionare, printre care şi "Sfântă tinereţe legionară", îşi face debutul literar cu cartea ***"Îţi mai aduce aminte, Doamnă?"***, prefaţată de Mircea Eliade şi apărută în editura "Cartea Pribegiei" din Buenos Aires.

Iar întâlnim "pata de culoare": ***"Publicaţii primite la redacţie"***; alături de cele deja amintite, sunt alte titluri semnificative: *"Buletinul Bisericii Ortodoxe Române"* (Buenos Aires); *"Caiete de Dor şi Metafizică"* (Paris), *"Credinţa"* (Londra), *"European Press"* (Londra), *"Gânduri Libere"* (Paris), *"Libertatea"* (Madrid), *"Tribune"* (Darmsland), *"ProBalcanica"* (Roma), *"La Roumanie dit"* (Rio de Janeiro) - care se adaugă la cele 24 amintite!

La rubrica *"Cronica"* se punctează funeraliile preotului Ştefan Palaghiţă la cimitirul Chacorita; comemorarea a 13 ani de la uciderea lui Corneliu Zelea-Codreanu, colindele cântate într-o frumoasă manifestare culturală care a avut de Crăciunul anului 1951, cu artişti bine cunoscuţi în cercurile muzicale argentiniene, precum şi "marele succes al celebrului tenor român Emil Marinescu în dificilul rol al lui Othello a operei lui Verdi, la Opera din Cagliari (Sardinia)", cu citate elogioase apărute în presa italiană, "un triumf personal dar în acelaşi timp şi românesc".

În paginile literare întâlnim numele lui Al. O. Teodoreanu, Gh. Topârceanu, Emil Gârleanu, Lucian Blaga, Dragoş Protopopescu.

Este evident că revista este o piatră de temelie a presei româneşti a exilului, şi ar constitui o impietate ignorarea ei de către cercetătorii istorici.

continuare în numărul viitor

MARI PERSONALITĂȚI BUCOVINENE

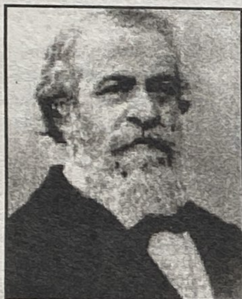
Se știe că încă înainte de intrarea Bucovinei în componența României Întregite, la finele anului 1918, au existat câteva **remarcabile personalități de pe aceste meleaguri care s-au străduit permanent să țină aprinsă flacăra românismului,** militând pentru unirea cu patria-mamă.

Din păcate astăzi se vorbește puțin despre acești luptători neobosiți, unii dintre ei ctitori ai Marii Uniri. Am avut ocazia să răsfoiesc câteva manuale de istorie destinate elevilor de liceu, unde activitatea lor naționalistă nu este reliefată pe măsura meritelor lor. Tocmai de aceea mi-am propus ca în rândurile ce urmează să creionez, foarte succint, personalitatea acestor mari români peste care tinde să se aștearnă uitarea.

FAMILIA HURMUZACHI

Încep evocarea cu acestei mari familii de **boieri cărturari din Bucovina.**

Cel mai cunoscut este **EUDOXIU** (născut în **1818** în satul Cernăuca și decedat în **1874** la Cernăuți). A fost **istoric și om politic** român în Imperiul Hasburgic.

Încă de când era student la Viena, Eudoxiu Hurmuzachi a cules și a copiat, din arhivele Imperiului Habsburgic și de la Constantinopol, peste 3.000 de documente care au adus o lumină nouă în multe fapte controversate din **istoria românilor**, pe care le-a publicat în cartea sa "Fragmente zur Geschichte der Rumänen"., cunoscută și sub numele de **"*Colecția Hurmuzachi*"**, care avea să fie tipărită de Academia Română în 7 volume, începând din 1887.

În 1848 a format un comitet de acțiune compus din boieri români și profesori de la Institutul Teologic, care a construit școli în care se vorbea limba română.

Împreună cu frații săi, ALECU, CONSTANTIN și GHEORGHE, a pus **bazele revistei "*Bucovina*"** (1848 - 1850), o gazetă românească pentru politică, religie și literatură, un simbol al unității naționale a tuturor românilor.

A ajutat la fondarea "*Societății pentru Literatura și Cultura Română*", mai târziu aceasta devenind *Academia Română*, încurajând scrierea de cărți prin premii acordate autorilor și prin publicarea în limba română. Avea să fie ales membru de onoare al Academiei Române.

A luptat pentru drepturile românilor din Bucovina sub deviza "*Unirea românilor e un ideal și o țintă pe care o vor urmări românii totdeauna și în veci, în tot momentul și în toate împrejurările. Bucovina trebuie restituită Patriei!*"

Datorită luptei românilor conduși de frații Hurmuzachi, prin *Constituția* din martie 1849, adoptată de Parlamentul din Viena, **Bucovina a fost decretată provincie autonomă.**

În 1861 a fost ales ca **membru în Dieta Bucovinei** și Reichsratul austriac, alături de mitropolitul Vladimir cavaler de Repta și teologul publicist Dionisie Bejan, iar în 1873 **a primit titlul de baron de la Franz Joseph** pentru meritele sale ca **mareșal (guvernator) al Bucovinei.**

În **1874** a trecut în veșnicie. O clădire monumentală din centrul orașului Rădăuți (este vorba despre fostul Liceu German) îi poartă numele.

Un alt membru marcant al familiei Hurmuzachi a fost **CONSTANTIN (1811 – 1869,** Cernăuți), frate cu EUDOXIU, doctor în Drept, **politician și ministru.**

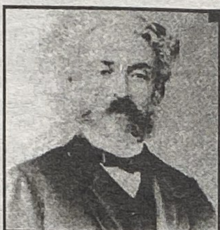

După ce a absolvit Facultatea de Drept a Universității din Viena, a profesat ca avocat la Chișinău și în Sankt Petersburg, unde a dobândit o mare reputație prin câștigarea proceselor marelui logofăt al Moldovei Grigore Lupu Balș împotriva Imperiului Țarist.

În 1848 a fost co-editor al gazetei *"Bucovina"*, publicată în română și germană.

S-a mutat în Principatul Moldovei, unde a susținut Unirea Principatelor Române în cadrul Comitetului Unirii. I-a fost dat titlul de șef al Curții Domnești (mare vornic). După Unirea Principatelor deputatul Const. Hurmuzachi a fost ministru al Justiției.

ALEXANDRU (ALECU) de Hurmuzachi, de asemenea frate cu EUDOXIU, a fost **publicist și om politic** născut la Cernăuca în **1823.**

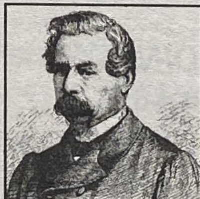
A studiat la Liceul German din Cernăuți, apoi la Viena, la Universitate, a terminat Facultatea de Științe Juridice. Reîntors în țară, din 1848 și până în 1850 a redactat **valorosul ziar "*Bucovina*"** împreună cu frații săi, Eudoxiu și Gheorghe, fiind un publicist erudit. În 1862 a inaugurat **"*Societatea pentru Cultură și Literatură Română din Bucovina*".**

A fost ales **deputat în Dieta Bucovinei** și mai târziu în Camera de la Viena.

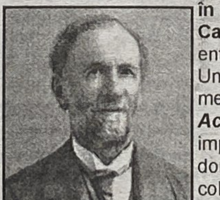
A fost organizatorul primelor stagiuni de teatru românesc la Cernăuți, cu trupele Fany Tardini, Pascaly și Matei Millo.

Unul dintre fondatorii *Societății Literare Române* (înființată în 1866) care avea să devină în 1879 ***Academia Română.***

GHEORGHE de Hurmuzachi (**1817 - 1882**), frate cu EUDOXIU, prin **ziarul "*Bucovina*"** a dus o campanie de preparare a spiritelor în favoarea mișcării românești, a autonomiei bucovinene și a desfacerii sale din Galiția. El a fost inițiatorul și promotorul petiției adresate împăratului la 1848 prin care se formulau aceste deziderate.

Alt CONSTANTIN, baron de Hurmuzachi (**1862 – 1937**), **nepot** de frate al lui Eudoxiu, a fost **doctor în Drept, doctor Honoris Causa în Științe**, profesor de entomologie și biogeografie la Universitatea din Cernăuți și membru de onoare al ***Academiei Române***, a avut o importantă contribuție în domeniul studiului coleopterelor și lepidopterelor.

Ales în Parlamentul Bucovinei, din partea Partidului Național.

ALEXANDRU, fratele lui Constantin și **nepot** de frate al lui Eudoxiu, de asemenea purtând titlul nobiliar de baron **(1869 – 1945), deputat în Dieta Bucovinei** și membru al Consiliului Imperial de la Viena, a fost **ultimul mareșal (guvernator) al Bucovinei.**

Închei prezentarea familiei Hurmuzachi cu **DRAGOMIR (1865 Cernăuți - 1954** București), **fizician** care a fost **profesor universitar** la **Iași** și **București, a inventat un tip de electroscop care îi poartă numele.** A colaborat cu soții Marie și Pierre Curie și a scris lucrări în domeniul electricității și razelor X. A fost membru corespondent al *Academiei Române.*

FAMILIA FLONDOR

O altă familie de **mari români aristocrați** a fost FLONDOR.

Cea mai reprezentativă figură a fost cea a **cavalerului IANCU**, care a trăit între anii **1865-1924** la Storojineț.

Era **fiul boierului Gheorghe cavaler de Flondor** (1828-1892) care la rândul său era fiul lui Nicolae cavaler de Flondor, descendentul unei vechi familii boierești, care a deținut dregătorii și a avut moșii în Bucovina.

În Arhivele Statului din București, la fondul "Iancu Flondor" se găsesc diploma de absolvire a Universității din Cernăuți și cea de **doctor în Drept a Universității din Viena,** brevetul "Crucea comemorativă a războiului din 1916-1918", brevetul ***Coroana României*** cu "Marea cruce" **acordat de regele Ferdinand (1918).**

A fost un remarcabil istoric și un mare om politic, fiind ales, datorită acestor calități, președintele Partidului Național Român din Bucovina între anii 1900 - 1902, 1908 - 1910 și șef al guvernului provizoriu, oct. – nov. 1918, a prezidat Congresul General care a votat la 28 nov. 1918 Unirea Bucovinei cu patria-mamă, România.

În dec. 1918, a fost numit în funcția de ministru însărcinat cu administrarea Bucovinei în guvernul Ion I.C. Brătianu. A pus bazele noii administrații românești în Bucovina: a introdus limba română în învățământ, administrație, justiție etc.; a angajat funcționari din rândul autohtonilor; a militat pentru recuperarea depozitelor din băncile austriece; a sprijinit presa românească, a construit școli românești. S-a retras în 1919 din funcție, dezamăgit de moravurile ce se instaurau, de scandaluri, de abuzurile guvernanților, convins fiind că "viitorul țării și nației noastre este strâns legat de drept și legalitate, și că visul secular al unei Românii întregite, prospere și puternice nu este realizabil decât numai pe această cale".

În locul său a fost desemnat istoricul Ion Nistor.

Retras la Storojineț, a urmărit îndeaproape evenimentele politice, menținând relații cu reprezentanții partidelor aflate în opoziție cu liberalii.

La moartea sa statul român i-a organizat **funeralii naționale.**

NICU (1842 – 1948), fratele lui IANCU, a fost politician, jurist și economist român în timpul Imperiului Austro-Ungar și după aceea în România.

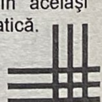
A fost membru al Societății academice "Junimea" din Cernăuți (societatea a ființat în perioada 1878 - 1938) și a donat acesteia un teren în str. Alth, pentru construirea unui cămin studențesc.

Ales **deputat în Dieta Bucovinei și în Camera Imperială din Viena**, a activat în **Partidul Național Român din Bucovina**; a făcut parte din delegația României la Conferința de Pace de la Paris (1919-1920), ca expert pentru Bucovina pe probleme economice și financiare.

A fost primar al orașului Cernăuți în trei rânduri, începând din 1920 până în 1940.

Celălalt frate al lui IANCU de Flondor, **TUDOR (1862-1901)**, a împletit în mod egal pasiunea pentru istoria românilor cu cea de **compozitor.** A fost și politician, jurist și economist.

A studiat Jurisprudența la Universitatea din Cernăuți, apoi, la Universitatea de Agricultură din Viena, Științele Economice, absolvind, în același timp, și Academia de Muzică și Artă Dramatică.

A fost director de cor şi dirijor al Societăţii "Armonia" din Cernăuţi şi al Societăţii "România Jună" la a cărei aniversare a participat orchestra lui Johann Strauss. Este un demn urmaş al înaintaşului său Ciprian Porumbescu. A compus muzica operetelor *"Nunta Ţărănească"*, *"Moş Ciocârlan"*, comedia *"Rămăşagul"*, serenade, lucrări pentru pian şi cor.

Pe lângă activitatea sa pe tren muzical, a lucrat ca economist şi editor al revistei "Agricultorul", editată de Consiliul Cultural al Bucovinei.

A fost **deputat al Dietei Bucovinei, apoi al Consiliului Imperial** (Reichsrat).

Numele lui a fost dat unei străzi din Cernăuţiul interbelic, astăzi uneia din Bucureşti şi bibliotecii oraşului Rădăuţi.

CONSTANTIN (1889-1942), fiul lui TUDOR de Flondor, doctor în Drept, a fost ministru plenipotenţiar şi diplomat activ la Sofia, Praga, Belgrad, Viena, Stockholm, Helsinki şi Copenhaga, apoi Mareşal al Curţii Regale (1937 – 1939) şi preşedintele Societăţii de Radio.

DIMITRIE ONCIUL (1856 – 1923)

O stradă bucureşteană de lângă Foişorul de Foc poartă numele istoricului Dimitrie Onciul.

S-a născut în 1856 în comuna bucovineană Straja şi a decedat în 1923 la Bucureşti.

Şi-a făcut studiile universitare la Cernăuţi, continuându-şi specializarea la Viena unde a făcut studii de epigrafie latină, diplomatică, paleografie şi sigilografie. Tot la Viena el a activat în Societatea Studenţilor Români "România Jună". În 1884 şi-a luat doctoratul în Filosofie cu teza *"Despre începuturile fiinţei de stat româneşti"*.

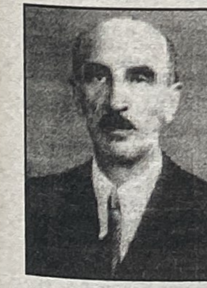
A predat la Cernăuţi istoria şi limba română până în 1896 când a venit la Universitatea din Bucureşti ca profesor de Istoria Veche a Românilor, iar între 1919 - 1923 a fost decan al Facultăţii de litere şi Filosofie şi tot în această perioadă a fost ales Preşedinte al Academiei Române. Între 1900 - 1923 a fost directorul Arhivelor Statului din Bucureşti.

S-a ocupat de problema originii românilor, demonstrând argumentat formarea poporului român pe o arie întinsă de ambele părţi ale Dunării şi respingând astfel teoria migraţiunii medievale a românilor din Peninsula Balcanică. A combătut teoria neştiinţifică a "descălecatului", a demonstrat, pe bază de documente, că formarea statelor feudale româneşti a fost o firească urmare a dezvoltării vechilor formaţiuni politice locale.

Este creatorul şcolii critice în istoriografia română şi de numele său se leagă şi înfiinţarea Comisiei Consultative Heraldice, căreia i-a fost întâiul preşedinte.

TRAIAN BRĂILEANU (1882 – 1947)

Teoreticianul fundamentării metafizice a sociologiei s-a născut în 1882 în comuna Bilca din apropierea Rădăuţiului dintr-o familie de dascăli români. Încă de pe băncile gimnaziului a fost remarcat pentru inteligenţa lui. A absolvit **Facultatea de Filosofie din Cernăuţi (doctorat 1908), a studiat la Viena** filosofia modernă şi a tradus în limba română părţi din opera lui Kant.

În 1919 **consiliul profesoral al Universităţii de la Viena i-a oferit o catedră de filosofie pe care a refuzat-o pentru a reveni în ţară.**

A fost întâi profesor la Liceul "Aron Pumnul" şi a devenit profesor de sociologie, politică şi istoria filosofiei la Universitatea din Cernăuţi între 1920 – 1940; studenţii îl numeau "Socrate". A fost ales **decan al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Cernăuţi şi membru al Academiei de Ştiinţe Politice din New York.** Este cunoscut ca fiind **cel mai mare sociolog român.** A avut o bogată activitate publicistică. **Teoretician al naţionalităţii în sociologie**, a înfiinţat grupul *"ICONAR"* la Cernăuţi în 1931, iar între anii 1935 - 1940 a fost directorul revistei ***"ÎNSEMNĂRI SOCIOLOGICE"***, din acelaşi oraş. A condus la Sibiu (refugiat din Bucovina ocupată) revista ***"Înălţarea"*** (1940-1941). Ideea desăvârşirii naţionale, în perspectiva mântuirii, este permanent în centrul preocupărilor sale. Crearea statului naţional român după unirea teritorială trebuie să înceapă cu procesul de naţionalizare a păturii conducătoare. El vede în fiecare familie o citadelă a ţării. **Opera sa scrisă este foarte vastă**, abordând tematici dintre cele mai variate: lucrări de sociologie ştiinţifică, studii şi articole în periodice, scrieri filosofice, lucrări politice, scrieri pedagogice, literare, didactice, manuscrise rămase.

Preocupat de soarta ţării, este activ şi pe plan politic. În **1930** se alătură tinerei formaţiuni *"Legiunea Arhanghelului Mihail"*, este **membru în Senatul Legionar**. La 1 mai 1936 s-a deschis **tabăra de muncă legionară de la Rădăuţi sub conducerea sa**, în care s-a construit ***Catedrala*** oraşului, închinată Arhanghelului Mihail (patronul Legiunii). A fost ales **parlamentar în 1937 pe listele Partidului Totul pentru Ţară**, iar în scurta guvernare "naţional-legionară" a fost ministru al Educaţiei Naţionale, Cultelor şi Artelor (1940-1941), unde şi-a ales iluştri colaboratori: Traian Herseni (de profesie sociolog, format în Frăţia de Cruce, cel mai bun elev al prof. D. Gusti), Vasile Băncilă (filosoful noii generaţii), Ion Ionică (sociolog şi scriitor).

Deşi nu i s-a găsit nici un pretext de a fi acuzat pentru "rebeliune", în 1946 a fost arestat de regimul comunist. A fost inculpat în "procesul marii trădări" intentat gen. Antonescu şi colaboratorilor săi (ca fost ministru al Educaţiei). Învinuit de "dezastrul ţării", a fost condamnat la muncă silnică pe viaţă. Trimis la închisoarea din Aiud, nu a rezistat condiţiilor de detenţie (avea 65 de ani), murind la scurt timp, asasinat prin exterminare fizică la 10 iulie 1947.

ILIE TOROUŢIU (1888 – 1953)

Unul dintre intelectualii români din Bucovina care a participat **intens la viaţa cultural-literară din România întregită** în hotarele ei istorice, a fost Ilie E. Torouţiu.

A văzut lumina zilei la 17 iunie 1888 în comuna Solca din Bucovina. La 14 ani s-a angajat ca lucrător la o tipografie din Suceava. Patronul a intuit potenţialul acestui copil cu o inteligenţă aparte şi i-a făcut rost de o bursă, fiind admis în 1902 la Liceul greco-catolic, unde a obţinut calificativul "foarte bine" la examenul de bacalaureat. Au urmat anii de studenţie la Cernăuţi, la ***Facultatea de Litere şi Filosofie***, apoi, obţinând o bursă, la **Universitatea de la Frankfurt pe Main** din Germania, unde a fost reţinut ca lector pe lângă Catedra de Limbi Romanice.

A dorit însă să revină în ţară. S-a stabilit la Bucureşti unde **a editat ziarul "Bucovina"**, în paginile căruia au scris mulţi dintre emigranţii bucovineni.

După război **a înfiinţat Institutul de Arte Grafice "Bucovina"** unde a pus în practică pasiunea sa pentru meseria de tipograf.

A tradus mult din germană şi greacă, a cules folclor bucovinean, a publicat studii despre viaţa economică şi socială a Bucovinei, studii de critică literară. A adunat mii de documente, publicând monumentala şi memorabila lucrare ***"Studii de documente istorice şi literare"* în 13 volume.** Este autorul cărţilor *"Românii şi clasa dirigentă din Bucovina"* (1911), *"Poporaţia şi clasele sociale din Bucovina"* (1916), *"Immanuel Kant în filozofia şi literatura română"* (1925), *"Pagini de istorie şi critică literară"* (1936) şi multe altele.

În 1936 a fost ales membru corespondent al ***Academiei Române***, iar între 1929 - 1944 a condus seria nouă a revistei ***"Convorbiri literare"***.

După terminarea războiului a trebuit să suporte consecinţele orientării progermane a acestei reviste: după „epurarea" din 1945 nu a mai avut voie să publice nimic, iar în 1948 a fost exclus din Academia Română.

În 1946 Ilie Toruţiu donase întreaga arhivă şi mulţimea de cărţi din biblioteca sa Academiei Române.

În 1953 Ilie Toruţiu a murit răpus de cancer. Prin testament a lăsat Ministerului Culturii un fond impresionant de documente: 170 manuscrise, 140 documente, 10.873 scrisori, 4.426 cărţi şi 580 periodice.

ION NISTOR (1876 – 1962)

Închei evocarea istoricilor bucovineni cu figura cea mai reprezentativă care este a lui ION NISTOR. A fost **scriitor şi istoric, profesor şi rector al Universităţii din Cernăuţi, senator şi ministru.**

S-a născut în 1876 în Vicovul de Sus, jud. Rădăuţi. A urmat Liceul German la Rădăuţi, unde doar religia se preda în limba maternă (şi, bineînţeles, existau şi ore de limba română). În 1897 a urmat la Cernăuţi **Facultatea de Litere şi Filosofie**, apoi a continuat-o în capitala imperială, la Viena, unde a luat legătura cu membrii Societăţii academice "România Jună", ajungând în 1902 preşedintele acesteia.

Reîntors în ţară, în 1904 a înfiinţat **revista *"Junimea Literară"*,** iar în 1907 îl găsim profesor la Cernăuţi; în 1912 era deja **profesor la Universitate**, la nou înfiinţata Catedră de Istoria Europei Sud-Estice. A ţinut cursuri şi nenumărate conferinţe, susţinute în oraşele Bucovinei, având darul de a trezi conştiinţa naţională a neamului nostru, a publicat lucrarea ***"Însemnătatea istorică a românilor"***.

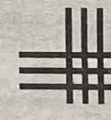
În 1914 Ion Nistor împreună cu familia şi cu alţi bucovineni a trecut clandestin graniţa în Regat. În acest an a fost ales membru corespondent al ***Academiei Române***, iar numai peste un an, 1915, **membru titular** al celui mai înalt for ştiinţific din România.

A elaborat preţioase lucrări despre istoria românilor bucovineni, dintre care amintim: *"Un capitol din viaţa culturală a românilor din Bucovina 1777 - 1857"*, *"Românii şi rutenii din Bucovina"*, *"Istoria Bisericii din Bucovina"*. A redactat şi tipărit şase volume (de câte 800 de pagini fiecare) de "Documente privitoare la istoria românilor" din bogata colecţie Hurmuzachi.

În 1935 a fost ales **membru al Academiei din Praga**, iar în 1939 Universitatea din Cernăuţi i-a dedicat un volum intitulat "Omagiu lui Ion Nistor" de 965 de pagini, la împlinirea a 25 de ani de activitate academică. În 1940, în refugiu, a fost profesor al Universităţii din Bucureşti.

Bogata sa activitate ca istoric s-a concretizat în numeroase articole, studii şi ample lucrări, bine documentate, dintre care amintim: *"Istoria Basarabiei"*, *"Istoria Bucovinei"*, *"Autohtonia Daco-romanilor"*, *"Ungurii în Dacia Carpatică"*, *"Ocupaţia austriacă în Principate (1854-1857)"*, *"Principatele Române sub ocupaţie rusească în 1853 - 1854"*. Între 1945 - 1948 îl găsim conservator la Biblioteca Academiei Române. Regimul comunist l-a condamnat la ani buni de închisoare pentru faptul că a fost iubitor de ţară. După o luptă şi o muncă asiduă, Ion Nistor a trecut în veşnicie în 1962, la vârsta de 86 de ani, şi a fost înmormântat la cimitirul Bellu.

Emilian Georgescu

SFINŢI AI ZILELOR NOASTRE (IX)

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

1880 – 1956

Sf. Ierarh Nicolae Velimirovici, numit şi *"Nicolae al Sârbilor"*, *"Sf. Episcop Nicolae al Ohridei şi Jicei"*, sau *"**Noul Ioan Gură de Aur**"*, este un sfânt nou, iubit şi cinstit în întreaga lume, cunoscut ca model de slujitor, învăţător şi conducător al creştinilor pe calea credinţei, a dragostei şi a nădejdii.

Este **unul dintre cei mai prolifici scriitori bisericeşti din sec. XX**, scrierile sale cuprinzând o categorie largă de lucrări: tâlcuiri, omilii şi vieţi de sfinţi - o adevărată vistierie a spiritualităţii ortodoxe sârbe şi a întregii lumi creştine.

În 2003 Sinodul Bisericii Ortodoxe Sârbe a hotărât trecerea episcopului Nicolae Velimirovici în sinaxarul de sfinţi al Bisericii Ortodoxe.

Moaştele sale se află la ***Mănăstirea Lelici,*** pe culmea muntelui Povlen, deasupra defileului Gradac, aduse aici în 1991 din Biserica rusească Sf. Tihon, din South Kanan, America, unde sfântul fusese înmormântat. (Biserica din Lelici a fost construită în 1929 de Sf. Nicolae Velimirovici, iar în 1997 a devenit mănăstire.)

Educaţia lui Nikolai a început în Mânăstirea Celie, închinată Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil, locul în care tatăl lui, Dragomir, vroia ca fiul său să înveţe pentru a ajunge un conducător şi un protector al satului său, Lelici.

Părintele Andrei l-a învăţat pe micul Nikola cititul, scrisul şi aritmetica, Scripturile, învăţăturile Sf. Părinţi ai Bisericii şi datinile naţionale.

Nikolai părea menit pentru ceva mai mult decât să fie conducătorul sătucului Lelici.

A dat admiterea la Seminarul Sf. Sava din Belgrad şi a fost primit. Pe lângă materiile obişnuite pe care le studia, Nikolai a început să citească cărţile celor mai de seamă scriitori ai culturii europene din Apus şi Răsărit: Shakespeare, Voltaire, Nietzsche, Puşkin, Tolstoi, Dostoievski şi alţii.

După încheierea Seminarului, Nikolai a predat pentru scurtă vreme în satele Dracici, Leskovat, Valievo. În acest timp, întemeind un ziar, *"Vestitorul Creştin"*, în care au apărut primele sale scrieri.

În 1905, datorită inteligenţei şi a cunoştinţelor sale, precum şi a activităţilor sale evanghelice, Nikolai a fost ales pentru a-şi continua studiile în Rusia sau în Europa apuseană. Nikolai a ales Europa, Facultatea de Teologie a Vechilor Catolici din Berna. Pe lângă studiile făcute la Berna, Nikolai a studiat în Germania, Anglia şi, mai târziu, în Rusia. Această educaţie a făcut din Nikolai **un erudit** a cărui profunzime a gândirii era socotită de toată lumea drept un izvor de cunoaştere şi o comoară de **înţelepciune şi duhovnicie.**

În 1908 şi-a dat **doctoratul în teologie la Berna**, cu o dizertaţie numită *"Credinţa în Învierea lui Hristos ca fundament al dogmelor bisericii apostolice"*. Această lucrare originală a fost scrisă în limba germană, publicată în Elveţia şi tradusă mai târziu în sârbă. În anul următor şi-a pregătit **doctoratul în filosofie la Oxford**, apoi, în vara aceluiaşi an, la Geneva, Nikolai şi-a scris **a doua lucrare de doctorat** intitulată *"Filosofia lui Berkeley"*, în limba franceză.

În toamna anului 1909, Nicolae s-a întors acasă din Europa şi s-a hotărât să îşi pună toate darurile şi îndemânarea în slujba lui Dumnezeu şi a Bisericii Ortodoxe. **Doctorul în teologie şi filosofie Nikolai a devenit smeritul monah Nicolae.**

A fost hirotonit preot în aceeaşi zi, la 20 decembrie 1909, în Mânăstirea Rakovita. Ieromonahul Nicolae îşi închina astfel întreaga viaţă, întreaga ştiinţă şi toată îndemânarea slujirii Domnului şi a poporului ortodox sârb.

La scurtă vreme părintele Nicolae a fost făcut arhimandrit, apoi a fost numit **profesor la Seminarul Sf. Sava din Belgrad.**

A publicat în 1912 o antologie de predici sub numele de *"Predici la poalele muntelui"*. În 1914 a scris cartea *"Mai presus de păcat şi moarte,"* o scriere de mare adâncime dar care atinge sufletele oamenilor obişnuiţi.

Sub înrâurirea şi îndrumarea lui duhovnicească, mulţi s-au călugărit, s-au preoţit sau au ajuns teologi. Unul dintre ei, Iustin Popovici, a ajuns unul dintre cei mai mari teologi ai Bisericii Ortodoxe (prăznuit la 25 martie).

În afară **predării filosofiei, logicii, istoriei şi limbilor străine** în Belgrad, arhimandritul doctor în teologie Nicolae Velimirovici a devenit repede o mare personalitate literară sârbă şi un păstor duhovnicesc iubit; în scurtă vreme va deveni şi o personalitate internaţională.

O dată cu începerea primului război mondial, întreaga Peninsulă Balcanică a fost tulburată. Poporul sârb era în primejdie şi avea nevoie de un conducător care să-l ajute să supravieţuiască crizei internaţionale. De aceea **părintele Nicolae a fost trimis într-o misiune diplomatică oficială în Anglia**, căutând să dobândească sprijinul guvernului englez. Părintele obţinuse deja doctoratul de la Oxford, aşa că autorităţile engleze i-au făcut o primire plină de cinste. Iscusinţa lui politică s-a vădit în predicile ţinute în Anglia, care arătau nu numai o grijă adâncă pentru sârbii năpăstuiţi, dar făceau pomenire şi de pacea mondială şi de felul în care s-ar fi putut realiza acest ideal politic. Pe lângă ajutorul obţinut pentru sârbi, părintelui Nicolae i s-a acordat şi titlul de **doctor Honoris Causa la Universitatea din Cambridge**. Scurtele lui tratate *"Poruncile Domnului"* şi *"Tâlcuire la Tatăl Nostru"* au deslușit multe concepţii greşite despre credinţa ortodoxă.

La sfârşitul verii anului 1915, arhimandritul Nicolae şi-a continuat **misiunea de război**, ajungând peste ocean, la New York. Misiunea lui era să îi unească pe emigranţii sârbi, croaţi şi slovaci, căci marea lor parte se refugiaseră în America. Misiunea a izbutit în mare măsură, căci din America au plecat peste 20.000 de voluntari iubitori de libertate, numiţi **"a treia armată a episcopului Nicolae,"** care au luptat îndeosebi pe frontul din Tesalonic, şi sute de mii de dolari ajutor pentru fraţii lor de acasă.

La începutul anului 1916 Nicolae s-a întors în Anglia, unde a rămas până la sfârşitul războiului. Şi-a continuat activitatea literară scriind mai multe articole şi cărţi: *"Duhul religios al slavilor"*, *"Serbia în lumină şi întuneric"* (1916), *"Sufletul sârb,"* *"Agonia Bisericii,"* *"Biserica Ortodoxă Sârbă"* şi *"Renaşterea duhovnicească a Europei."* Adresate publicului englez, au fost de mare interes pentru acesta pentru că făceau pomenire de putinţa întoarcerii Bisericii Anglicane la maica ei de drept, Biserica Ortodoxă. Pentru rezultatele lui academice deosebite, Nicolae a primit titlul onorific de **doctor în teologie de la Universitatea din Glasgow**, în 1919.

După patru ani de în care a încercat să obţină sprijinul Angliei, episcopul Nicolae, hotărât să ajute la vindecarea sufletelor şi inimilor rănite de război ale poporului său, s-a întors la Belgrad unde s-a implicat în formarea noii Iugoslavii, ca interpret pe lângă primul-ministru.

În 1919 Sinodul Bisericii Ortodoxe Sârbe l-a ridicat pe părintele Nicolae la rangul de **episcop al Jicei**, scaunul istoric al celui dintâi arhiepiscop al Serbiei. Vreme de doi ani Episcopul i-a îndrumat duhovniceşte pe credincioşi: îi vindeca pe bolnavi, propovăduia despre mântuire.

În 1921 a fost strămutat în eparhia Ohridei şi Bitolei. pentru a uşura unirea dintre Biserica Sârbă şi cea Macedoneană, în urma formării statului iugoslav. Apoi a vizitat Atena, Constantinopolul şi Sf. Munte, unde a fost primit ca un unificator al ortodocşilor în numele dragostei desăvârşite pentru Hristos şi Sfânta Lui Biserică. În acest timp a scris două cărţi: *"Cuvinte despre A-tot-omul"*, 1920 şi *"Rugăciuni pe ţărmul lacului"*, 1921.

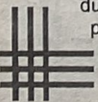
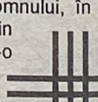
Însă Părintele nu era făcut să stea pe pământul natal. Ca un far aflat pe culmile unui deal, harul lui se vedea de departe, aşa că a fost chemat să ţină cuvântări în universităţi şi biserici anglicane din America. La început guvernul Iugoslaviei şi Sf. Sinod al Episcopilor au refuzat aceste cereri adresate părintelui Nicolae, dar invitaţiile au continuat să curgă, astfel că în final au fost de acord să îl trimită pentru a doua oară în America.

Episcopul Nicolae a avut trei scopuri în America: să ţină cuvântări şi predici în universităţi şi biserici, ca să prezinte primul război mondial din punctul de vedere al Europei de Est; să strângă fonduri pentru întemeierea de orfelinate în Serbia, necesare pentru copiii ale căror rude muriseră în primul război mondial, şi să viziteze comunităţile ortodoxe sârbe ca să le mulţumească pentru efortul din timpul războiului şi ca să vadă, totodată, dacă putea înfiinţa o eparhie ortodoxă americană a Bisericii Sârbe.

Episcopul a ţinut aproape 150 de cuvântări şi predici în următoarele trei luni. A vorbit în multe locuri, inclusiv la Universitatea Columbia din New York, în multe comunităţi sârbeşti, chiar şi în Congregaţia Afro-americană St. Philip din Harlem, New York, în faţa a mai bine de 1500 de oameni.

De fiecare dată când vorbea despre primul război mondial, mesajul lui era următorul: *"Nu ţăranul est-european trebuie învinovăţit pentru război, ci, mai degrabă privirile ar trebui să se îndrepte spre clasa intelectuală creată artificial a sistemului universitar european. Ţăranul european este un spirit nobil; intelectualii care se ocupă de ţărani sunt cei care se află pe un drum greşit."* Nicolae spunea că dacă aceste circumstanţe vor dăinui în Apusul Europei, nimic nu va putea împiedica un al doilea război mondial. Şi aşa a şi fost.

Una dintre cele mai lămuritoare predici a fost ţinută în duminica de după Înălţarea Domnului, în 1921, în Catedrala Episcopală St. John din New York, numită "Piatra care au lepădat-o

ziditorii", în care **chema întoarcerea Europei apusene la adevăratul izvor şi la adevărata piatră de temelie a întregii ei culturi şi civilizaţii – Ortodoxia.**

A fost numit "al doilea Isaia" şi "noul Gură de Aur" al zilelor noastre.

Părintele Nicolae simţea durerea pierderii oamenilor dragi atât de profund, încât adesea plângea când îi vizita pe orfanii şi pe cei mai săraci dintre săraci în patria sa. De aceea înainte de a pleca în America înfiinţase orfelinatul din Bitola. Pentru copiii săraci din Iugoslavia, episcopul Nicolae era "Deda Vladika" ("*Bunicul Episcop*"), un om căruia chiar îi păsa şi care punea în făptuire ceea ce propovăduia, ca să le uşureze durerea şi greutăţile. În calitate de conducător al Consiliului Sârb de Protecţie a Copilului, a trimis mii de dolari din America pentru îngrijirea acestor micuţi, el organizând şi supraveghind personal orfelinatele din Kralievo, Ceaceak, Gorni Milanovat şi Kraguievat, unde peste 600 de copii săraci primeau dragostea lui Hristos.

În privinţa întemeierii unei Eparhii Americane a Bisericii Ortodoxe Sârbe, episcopul Nicolae a trimis o Pastorală în 1921 către toate parohiile ortodoxe sârbe din America, cu urări din partea Patriarhiei Sârbe şi a Preafericitului Dimitrie, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Sârbe, şi a schiţat planurile de întemeiere a unei Eparhii Sârbe în America. Nicolae a fost primul ierarh sârb ajuns în America şi de aceea era primit cu un respect deosebit de către comunităţile sârbeşti.

Sârbii aveau multe probleme în America: erau păstoriţi adesea de preoţi ruşi care nu le înţelegeau limba, nu existau mânăstiri care să-i îndrume în viaţa duhovnicească, nu exista un seminar pentru educarea clerului şi a credincioşilor, căsătoriile mixte pricinuiseră tulburare printre credincioşi, schismele între alte Biserici Ortodoxe iscaseră neîncredere în conducătorii ortodocşilor din America, iar practicile protestante, romano-catolice şi secularismul american pătrunseseră în viaţa bisericească. Lipsa de organizare a parohiilor îi făcea pe sârbi să se simtă ca o insulă în ocean.

Cu prilejul adunării Sinodului Episcopilor, Nicolae l-a desemnat pe arhimandritul Mardarie Uskokovici ca primul episcop permanent al Bisericii Ortodoxe Sârbe din America.

Această hotărâre nu a fost doar o binecuvântare duhovnicească pentru episcopul Nicolae, eliberându-l de multele obligaţii care îi apăsau pe umeri, dar şi o binecuvântare pentru credincioşii din Iugoslavia. Era acum liber să se dăruiască pe deplin scrisului şi păstoririi credincioşilor. În 1923 a scris "*Noi predici la poalele muntelui,*" "*Gânduri despre bine şi rău*" şi "*Omilii la Evangheliile din duminici şi praznice.*"

Pe lângă scris, Nicolae a fost conducătorul unei mişcări religioase populare numită mai târziu "Mişcarea Bogomilitilor" (a "rugătorilor către Dumnezeu"). Ucenicii lui se adunau la reşedinţa episcopală ca să cânte imnele pe care acesta le scrisese, pentru că rugăciunile în limba lor maternă erau o bucurie: creştinii sârbi găsiseră în Nicolae o prospeţime evanghelică ce le înnoia sufletele după război. Mulţi preoţi invidiau mişcarea Bogomilitilor condusă de Nicolae, însă, după ce au văzut creşterea duhovnicească a credincioşilor, au început treptat să susţină această mişcare de rugăciune.

Aceşti râvnitori ortodocşi, prin citirea necurmată a Scripturilor, prin cântarea de imne duhovniceşti, prin trăirea în rugăciune, prin pelerinajele dintr-o mânăstire în alta, prin spovedirea statornică a păcatelor, prin ţinerea posturilor şi prin deasa împărtăşire, au început să preschimbe treptat clerul din eparhiile sârbeşti. Prin acest curent de rugăciune a fost **reînsufleţit monahismul şi studiul Teologiei**, după cum o dovedeşte viaţa marelui teolog şi nevoitor Iustin Popovici.

În 1927, la invitaţia Societăţii Iugoslave Americane, a Institutului Politic din Williamstown, Massachusetts, şi a Fundaţiei Carnegie pentru Pace Mondială, episcopul Nicolae a mers din nou în America, pentru a treia oară.

Nu a stat decât trei luni, ţinând prelegeri la diverse universităţi şi biserici, şi interesându-se de progresul lucrărilor la Mânăstirea Sf. Sava din Libertyville, Illinois, sub conducerea noului episcop investit, Mardarie.

Pe drumul de întoarcere în Serbia, Nicolae s-a oprit la Londra unde a stat două săptămâni, proorocind că o nouă catastrofă ameninţa Europa. Om înrădăcinat în prezent, cu o vedere limpede asupra viitorului, era un glas care striga în pustie către un popor ce nădăjduia într-un viitor paşnic. Mesajul lui era limpede: "Pocăiţi-vă, căci s-a apropiat Împărăţia Cerurilor!"

Cuviosul episcop s-a întors la Ohrida şi a început iarăşi să scrie. În 1928 a tipărit "*Credinţa oamenilor învăţaţi*", "*Războiul şi Biblia*" şi ***"Prologul de la Ohrida"*** de peste 1000 de pagini, având ca model vechea literatură hagiografică care cuprindea întâmplări ziditoare din vieţile sfinţilor, dar şi din vieţile păcătoşilor obişnuiţi. Numit şi "*Vieţile Sfinţilor*", textul era întemeiat pe calendarul sfinţilor ortodocşi. Tradus în engleză în 1985, "Prologul de la Ohrida" a devenit o carte de căpătâi pentru creştinii apuseni.

În oraşul Bitola din eparhia episcopului Nicolae se găsea Seminarul Sârb "Sf. Ioan Teologul". În perioada 1929 - 1934 unul dintre profesorii de teologie de acolo a fost tânărul ieromonah **Ioan Maximovici, viitorul arhiepiscop Ioan al San Francisco-ului şi viitor sfânt.** Episcopul Nicolae îl preţuia şi îl iubea pe părintele Ioan. Nu o dată a fost auzit spunând: ***"Dacă vrei să vezi un sfânt în viaţă, du-te la Bitola, să-l vezi pe Ioan."*** Amândoi şi-au petrecut ultimii ani din viaţă în America şi au murit acolo, şi amândoi au fost proslăviţi sfinţi.

La începutul anului 1930 episcopul Nicolae a participat la conferinţa pan-ortodoxă ţinută la Mânăstirea Vatopedi din Sf. Munte. L-a cunoscut astfel pe unul dintre cei mai minunaţi sfinţi ai veacului nostru, Siluan Athonitul. Tot aici l-a hirotonit ierodiacon pe părintele Sofronie Saharov. În anul 1952 Sofronie va publica "caietele lui Siluan" la îndemnul Sf. Nicolae Velimirovici, care va spune: "Siluan e mai mare decât toţi ceilalţi sfinţi în dragostea sa! Când citeşti pe toţi ceilalţi, o disperare te cuprinde, dar niciodată nu se întâmplă aşa ceva cu ceea ce a scris Siluan".

În necrologul dedicat Sf. Siluan, publicat în revista misionară a eparhiei sale, episcopul Nicolae scria:

"Despre acest minunat monah nu se poate spune decât un singur lucru: era un suflet plin de blândeţe. Nu sunt singurul care să fi simţit această blândeţe, orice pelerin la Sf. Munte care l-a întâlnit a simţit-o.

Siluan era un bărbat viguros, înalt; avea o barbă neagră, mare, şi, la prima vedere înfăţişarea lui nu îl făcea atrăgător pentru cine nu-l cunoştea. Dar era de ajuns o singură conversaţie ca să-l iubeşti pe acest om.

Vorbea despre nemăsurata dragoste a lui Dumnezeu şi îi făcea pe păcătoşi să se judece foarte sever pe ei înşişi. Acest minunat ascet era un simplu monah, dar plin de dragoste de Dumnezeu şi de aproapele. Din toate părţile Sf. Munte numeroşi monahi alergau la el să-i primească sfaturile, dar era deosebit de iubit de monahii de la Hilandari şi Sf. Sava care vedea în el pe părintele lor duhovnicesc. La fiecare dintre vizitele mele la Sf. Munte mă grăbeam să-l vizitez.

Cartea vieţii sale e smălţuită toată de mărgăritarele înţelepciunii şi de aurul dragostei. E o carte uriaşă şi nestricăcioasă."

Înaintea celui de-al doilea război mondial, Nicolae a scris "*Simboluri şi semne*", 1932 şi "*Nomologia*", 1940, iar în 1937 a început să facă o antologie a scrisorilor sale, numită ***"Epistole misionare."*** Această antologie de sute de scrisori este o mărturie a lucrării sale evanghelice şi arată cât de ancorat era în prezent şi în criza duhovnicească a vremii.

În 1944 a fost arestat de către nazişti pe când se afla în Mânăstirea Jicia, fiind închis în Mânăstirea Liubostinia, Mai târziu "Noul Gură de Aur" a fost transferat în Mânăstirea Voilovita, unde a stat împreună cu patriarhul sârb Gavriil Dojici, până la sfârşitul anului 1944, iar în decembrie 1944 a fost trimis la Dachau. În închisoare a scris "*Canon de rugăciune şi cerere către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu*" şi "*Trei rugăciuni în umbra baionetelor nemţeşti.*" Acestea sunt un fel de jurnal al anilor de captivitate.

În mai 1945, în urma eliberării de către Aliaţi, Nicolae a plecat în America, pentru a patra şi cea din urmă oară. De data aceasta definitiv.

Episcopul a început, ca de obicei, să ţină cuvântări în mai multe instituţii academice. În iunie 1946 a fost premiat pentru strălucita lui activitate academică cu titlul de **doctor în Teologie la Universitatea Columbia**.

Din 1946 până în 1949 Cuviosul a predat la Seminarul Sf. Sava din Libertyville, Illinois.

Dându-şi seama de nevoia sârbilor născuţi în America de a avea un catehism scris în engleză, a publicat "*Credinţa sfinţilor*", în 1949. În 1950 a scris un eseu în engleză despre mistica ortodoxă, "*Universul semnelor şi simbolurilor,*" precum şi o carte în sârbă numită "*Ţara de nicăieri*". În 1951 a scris "*Viaţa Sf. Sava.*"

După spusele distinsului prof. dr. Veselin Kesici, această carte ne descoperă ceva important chiar în legătură cu episcopul Nicolae, în tâlcuirea făcută la sfârşitul "Vieţii Sf.i Sava":

*"Sava a renunţat la casa lui liniştită din Studenica şi s-a rugat lui Dumnezeu să moară în **pământ străin.***

De ce s-a rugat pentru aceasta?

*Episcopul Nicolae oferă mai multe explicaţii: protestul lui Sava împotriva neorânduielii politice, dorinţa de a trezi conştiinţa oamenilor şi **credinţa că îi va putea ajuta la mântuire mai bine din afară.***

Aceste trei motive probabil că au influenţat hotărârea Sf. Episcop de a veni după război în America şi de a nu se mai întoarce în Iugoslavia."

În 1951 **episcopul Nicolae s-a mutat la Mânăstirea ortodoxă rusă a Sf. Tihon din South Canaan, Pennsylvania. Aici şi-a petrecut ultimii cinci ani din viaţa pământească**, ca profesor, decan şi, în cele din urmă, rector al Seminarului. Şi-a petrecut ultimii ani din viaţă ca o pildă de smerenie, precum şi ca părinte duhovnicesc al monahilor de la Mânăstirea Sf. Tihon.

Făcându-se pe sine "*toate pentru toţi*", Nicolae a publicat **articole în rusă** pentru toţi căutătorii de Dumnezeu de la Sf. Tihon, ţinea **cursuri în engleză** la Seminarul Sf. Vladimir din Crestwood, New York, şi la Seminarul Ortodox şi Mânăstirea Sf. Treimi din Jordanville, New York. Uşurinţa şi fluenţa pe care o avea în limbile străine îi uimea pe toţi. **Nicolae putea citi, scrie şi vorbi în şapte limbi.** Poate una dintre cele mai uimitoare trăsături ale cursurilor ţinute de el era că nu preda decât în engleză: fără folosirea acesteia, multe din subtilităţile cursurilor lui s-ar fi pierdut. Nu i-a uitat nici pe credincioşii sârbi şi a publicat **în limba maternă**, în 1952, "*Secerişul Domnului*" şi "*Casiana*", o poveste a pocăinţei. În 1953 a scris "*Divanul*", o carte despre Maica Domnului şi minunile ei.

Cea din urmă carte a lui, "*Singurul iubitor de oameni*", a fost publicată postum, în 1958. Ultima lui activitate a fost la Institutul Biblic Sârb, unde a publicat o serie de şapte scrieri scurte pe felurite teme teologice: "*Hristos a murit pentru noi*", "*Cugetări la cele şapte zile*", "*Îngerii, fraţii noştri mai mari*", "*Şapte cereri*", "*Biblie şi putere*", "*Scrisori misionare*" şi "*Taina atingerii.*"

A trecut la Domnul în timp ce se ruga, în noaptea de 17/18 **martie** 1956, în chilia lui modestă de la Seminarul Ortodox Sf. Tihon. Avea 76 de ani.

Slujba de înmormântare a fost făcută la Catedrala Sârbă a Sf. Sava din New York. Au venit credincioşi din toată lumea ca să fie alături de unul dintre cei mai mari arhierei ortodocşi ai sec. XX. Din New York, trupul neînsufleţit a fost dus în Libertyville, Illinois, la nord de Chicago, în Mânăstirea sârbă a Sf. Sava,.

Ca şi Sf. Sava, luminatorul Serbiei, Sf. Nicolae a murit în pământ străin. Dar în spatele bisericii mari a Mânăstirii Celie din satul său natal, lângă mormântul arhimandritului Iustin Popovici (1979), era pregătit un loc pentru întoarcerea la credincioşii pe care i-a iubit atât de mult. Şi în 1991, după 25 de ani de la adormirea întru Domnul, trupul Sf. Episcop a fost adus acasă, în vestul Serbiei.

Credincioşii ortodocşi americani şi mai ales ruşii nu l-au uitat pe episcopul Nicolae: la Mânăstirea Sf. Tihon chilia lui a fost preschimbată într-o cameră de rugăciune şi meditaţie.

Pe data de 19 mai 2003 Sf. Sinod al Episcopilor Bisericii Ortodoxe Sârbe a hotărât, în unanimitate, trecerea lui Nicolae Velimirovici al Ohridei şi Jiciei în Sinaxarul Bisericii Ortodoxe.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Rubrică realizată de Corneliu Mihai

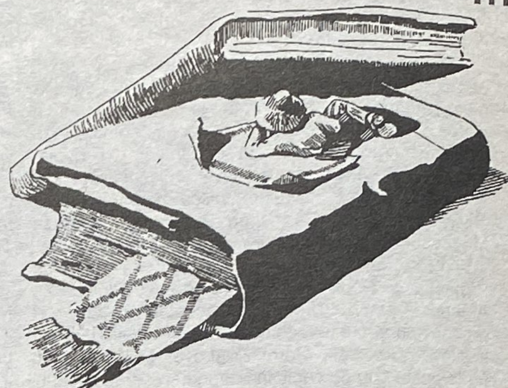

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE:
"Care a fost primul asasinat din istoria României și care a fost scopul acestuia?"

a fost dat de Dragoș Cernat din București, 35 de ani,
care a câștigat cartea *"O crimă politică perfectă"* – Anghel Demetrescu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Primul asasinat din istoria României a fost comis asupra lui BARBU CATARGIU, PRIMUL MINISTRU al țării și șeful Partidului Conservator, pe data de 8 iunie 1862, DE CĂTRE LIBERALI (a se citi "MASONI"), cu complicitatea proaspătului domnitor al Principatelor Unite, ALEXANDRU IOAN CUZA.

Să urmărim contextul și desfășurarea evenimentelor. Astfel vom ajunge și la motiv.

În Principatele Unite existau două mari partide: cel Conservator și cel Liberal, acesta din urmă recent apărut pe scena politică.

Conservatorii dețineau **majoritatea** atât la București, cât și Iași, de aceea persoana desemnată să prezideze **primul guvern al României** a fost **Barbu Catargiu**, șeful Partidului Conservator.

I. Surse de conflict între conservatori și liberali:

1. Legea Electorală

Conservatorii s-au opus proiectului inițiat de opoziție, introducerea votului universal.

(Pe vremea aceea exista votul cenzitar, adică recunoașterea calității de alegător doar celor care susțineau statul printr-un anumit cuantum al impozitelor: 48 lei în mediul rural și 110 lei în localitățile urbane; aceștia erau, totodată, cei care aveau un anumit nivel de instrucție.)

Prof. Anghel Demetriescu, istoric și membru al *Academiei Române*, martor al epocii, se exprimă fără nici un echivoc și fără nici un menajament în cartea sa, intitulată ***"O crimă politică perfectă":***

"Tendința liberalilor era de a împinge țara și pe Domn (n. n.: Al. I. Cuza) *către VOTUL UNIVERSAL SPRE A PUTEA INTRODUCE ÎN PARLAMENT PE TOȚI ACOLIȚII lor care, în acele timpuri de descompunere socială, începuseră a răsări ca ciupercile pe un gunoi în putrefacție. Cei mai mulți din ei erau oameni FĂRĂ MESERIE, fără specialitate, dar îndrăzneți spre a deveni ceva și NESĂȚIOȘI de a ajunge la deputăție, ba chiar la guvern.*

***Barbu Catargiu zicea tuturor: <<Formați-vă, educați-vă>>, pe când adversarii săi strigau: <<N-aveți nevoie de nimic**; e destul că sunteți oameni pentru ca să vă bucurați de toate bunurile uzurpate de vrăjmașii noștri>>.*

De aici o țesătură întreagă de fraze deșerte, în care expresiunile de <<libertate>>, <<națiune>>, <<popor>>, <<Constituție>>, <<împilați>>, <<boieri>>, <<tirani>>, <<trădători>> etc. se combinau în deosebite feluri cu o logică de ocazie.

Aceste cuvinte tipărite prin ziare și repetate prin întruniri publice produceau niște efecte miraculoase asupra unor auditori ce le ascultau atunci pentru întâia oară.

În general oamenii admit sau resping teoriile politice nu după adevărurile ce ele cuprind, ci după folosul ce fiecare din ei nădăjduiește a trage din ele.

Și fiindcă agitatorii spuneau tuturor ce voiau să-i creadă că în sacul celui din urmă consens se află bastonul de mareșal, cei ce-i ascultau credeau că e vorba de ei.

Cei mai mulți, după ce se ruinară ajutând cu banii lor agitația, înțeleseră că sub toată această frazeologie meșteșugită se ascundea INTERESUL PERSONAL AL CELOR CE SE SLUJEAU DE DÂNȘII ca să-i exploateze.

În contra acestei tendințe de NIVELARE – sau, mai bine zis, CONTRA ACESTEI TENDINȚE DE CĂPĂTUIRE PERSONALĂ – BARBU CATARGIU s-a luptat cu o energie, cu o stăruință, cu un talent necunoscut până aici în viața publică a românilor."

Catargiu era un ***demofil (iubitor de popor)*** adevărat, nu un demagog. Era adeptul unei evoluții normale a societății românești și al unui regim constituțional, spre deosebire de adversarii săi politici care urmau modelul francez al revoluției de dragul revoluției.

"Voiți să vă suiți?", spunea Catargiu fruntașilor Partidului Liberal.

"Nimeni nu vă oprește. Dorința vă e firească... Nu vă oprim de a vă sui pe scara slujbelor; niciodată n-ați fost popriți nici dvs., nici părinții dvs.

***Vă rugăm însă să călcați mai încet, din treaptă în treaptă;** nu voiți a sări din capul de jos al scării tocmai la cel de sus și de acolo deodată sus pe streașină: fiind pasul cam mare, **ne e frică să nu cădeți, și, ceea ce ar fi mai rău, să cădeți peste noi** ce vă privim cu atâta plăcere **și să ne rupeți gâtul și nouă, și vouă.**"*

Noua Lege Electorală a rămas în suspensie, **liberalii neputând să-și impună punctul de vedere.**

Următorul mare conflict avea însă să aibă loc la scurt timp, fiind generat de proiectul reformei rurale.

2. Legea Agrară

Generații întregi de tineri au fost învățate în școală că reformele inițiate de Al. I. Cuza și de liberali - printre care și împroprietărirea țăranilor - ar fi fost împiedicate de conservatori, mari moșieri retrograzi care doreau să-și mențină privilegiile.

Nimic mai fals!

Proiectul Legii Agrare, întocmit încă din 1860 de Comisia Centrală, a fost adus în discuția Camerei. Era propus de CONSERVATORI (Barbu Catargiu). Se constituia un pământ comunal și se autoriza **vinderea către țărani**, de către stat, **a unor loturi de pe moșiile statului și ale instituțiilor publice.**

Diferența față de proiectul **liberal** era că împroprietărirea țăranilor **nu se făcea prin confiscarea moșiilor** boierești, ci prin punerea în vânzare a unor loturi aflate în proprietatea **statului**, și că țăranii urmau nu să le primească gratis, ci să **cumpere** aceste loturi (dacă doreau), prin munca proprie, acordându-li-se și facilitatea unor **credite avantajoase.**

Argumentele lui BARBU CATARGIU erau imbatabile:

***"Dacă principiile de economie pe care se reazemă unii din dvs. nu vă dau alt mijloc de a înmulți averile decât de <u>a lua de la unii și a da altora</u>, apoi sărace sunt acele principii,** putrede sunt acele temeiuri, pe care voiți a vă sprijini!*

*Țăranii, domnilor, sunt partea cea mai mare din nație, **și o nație nu trăiește cu milostenia.***

*Oare aceasta e virtutea ce trebuie să arătați nației, **a răpi ce este al altuia?***

A face dintr-înșii niște milogi**, niște cerșetori calabrezi care, cu espengola în mână, **să ceară de la cei mai avuți decât ei, punga sau viața?

*Aceasta e **virtutea** ce trebuie să aibă o **națiune** care aspiră la **libertate?"***

"NOI** (n. n.: Partidul Conservator), **domnilor, zicem țăranilor:

*<<Sunteți LIBERAȚI, **puteți <u>cumpăra</u>**, prin munca voastră, **moșii întregi;** puteți prin silință ajunge până la cele mai înalte funcțiuni>>.*

*Ba încă le zicem **și mai mult: <<Vă creăm o bancă de credit** de unde să puteți lua fondurile trebuincioase ca să cumpărați ce veți voi.*

*<u>Statul</u>, care posedă a treia parte din pământul țării, <u>vă dă mijloace</u> de închiriere, <u>de împroprietărire</u>; dar aceasta <u>nu degeaba, ci prin munca voastră</u>, prin sudoarea frunții, **ca <u>să-i cunoașteți valoarea</u>** și, respectând-o în voi, **<u>să o respectați</u>** și la alții>>."*

"DVS.** (n. n.: liberalii) însă stăruiți ca negreșit să le impunem **DATORIA de a cumpăra, cu voie sau fără voie.

*Cunosc legi de vânzare silnică pentru cauză de utilitate publică, precum lărgirea unei piețe, formarea unei străzi, trecerea unui drum de fier, unui canal și altele asemenea; dar legi pentru **împroprietărire SILNICĂ** nu știu să existe în nici o parte a lumii, nu știu să fie o țară în care să se impuie oamenilor prin lege de a **cumpăra cu sila.***

Acesta e oare spiritul de libertate** ce voiți a insufla țăranului? Aceasta o puteți numi **dreptate?"

*"Ei, bine, domnilor, **să vă spui eu ce preocupă** pe acei care susțin <u>împroprietărirea țăranului cu sila</u>: este aceea că, **dând pe degeaba** țăranului 3 sau 5 pogoane care să fie proprietate absolută a lui, cu aceasta **SE ROBEȘTE, se leagă mai mult de pământul acelei moșii.***

Pe când prin învoielile de bunăvoie vă temeți că sătenii vor părăsi cu toții moșia și vor merge să se așeze pe alta, unde ar găsi condițiuni mai avantajoase.

***<u>Tocmai dvs. voiți aservirea țăranilor</u>** și vă este frică a le lăsa dreptul de a zice: <<Ne ducem de pe un pământ strâmt și sterp pe un pământ mai larg, mai roditor și cu un preț mult mai ieftin!>>"*

Proiectul conservator a fost însă în continuare combătut intens de liberali care, de fapt, nu vroiau nimic altceva decât lichidarea clasei boierești prin spolierea bruscă a acesteia, pentru a-i lua locul și a dispune de țară. (Aproximativ un secol mai târziu comuniștii aveau să meargă și mai departe, lichidându-i de-a dreptul pe proprietari, în închisori, după ce le confiscaseră pământurile.)

II. Urmarea conflictelor: asasinatul

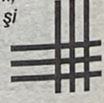
Având majoritatea în legislativ, era evident faptul că **Partidul Conservator** urma să își impună **voința și în privința reformei agrare.**

Pentru a împiedica aceasta liberalii convocaseră pentru data de 11 iunie 1862 o mare **adunare pe Câmpia Libertății** din Dealul Filaretului. Pretextul era aniversarea revoluției de la 1848, însă **scopul real era alungarea guvernului.** Niște țărani organizați de liberali și conduși de un oarecare Mircea Mălăieru fuseseră aduși în București încă din data de 7 iunie și **asupra lor se găsiseră topoare, ciomege și puști!**

De aici evenimentele se precipită:

Pe **8 iunie 1862** primul ministru susține în Cameră un discurs virulent împotriva acestei manifestări: *"trandafirii din buchetele ce urmează a împodobi sărbătorirea de la 11 iunie vor fi, în realitate, topoarele, cuțitele, ciomegele și*

chiar puştile care s-au găsit asupra ţăranilor arestaţi la Văcăreşti".

După dezbaterea furtunoasă din Camera Deputaţilor CATARGIU iese din Palat pentru a se întoarce la sediul Consiliului de Miniştri.

Observă că TRĂSURA PERSONALĂ LIPSEA în mod inexplicabil,.

„PREFECTUL Poliţiei Capitalei, col. NICOLAE BIBESCU, **"pe fază", îl invită la el în trăsură.**

În momentul când trăsura a ajuns sub clopotniţa Mitropoliei s-a auzit un foc de armă: CATARGIU fusese ÎMPUŞCAT.

III. Cercetările

AUTOPSIA a stabilit că glonţul intrase la baza craniului, lateral spate, de jos în sus.

DECI asasinul se urcase din mers pe scara trăsurii, îl împuşcase pe Catargiu, apoi se retrăsese. Neobservat şi nesupărat de nimeni. Nici măcar de Prefectul Poliţiei care stătea chiar lângă victimă.

La interogatoriu NICOLAE BIBESCU a susţinut ba că a auzit un foc de armă, ba că nu a auzit! Dar că nu ar fi văzut nimic! A afirmat chiar că nici nu şi-a dat seama că prim-ministrul fusese împuşcat lângă el şi că i-a atras atenţia, într-un târziu, faptul că era foarte tăcut, stând cu capul în piept şi părând supărat! **Uluitor!**

Cazul a fost încredinţat procurorului Deşliu. Apoi i-a fost retras fără nici o explicaţie. Şi a fost predat ALTUI PROCUROR, pe nume Şoimescu. Acesta A OPRIT CERCETĂRILE şi cazul a fost închis! Pur şi simplu!

IAR DOSARUL CRIMEI A DISPĂRUT!! S-a "volatilizat"...

Cel mai terifiant – dar şi REALIST - scenariu, susţinut de o parte a **istoricilor**, inclusiv istoricul prof. academician Anghel Demetriescu, martor al evenimentelor, afirmă că **însuşi AL. I. CUZA** ar fi fost în spatele întregii afaceri:

*"Se zice că **C. A. Rosetti** (n. n.: chemat la interogatoriu de procurorul Deşliu) **ar fi ameninţat** pe Domn prin unul din oamenii săi că, **dacă nu va fi lăsat în pace**, **va denunţa** înaintea ţării şi Europei **pe adevăratul omorâtor** al lui Catargiu, dând să se înţeleagă că **DOMNUL NU ESTE STRĂIN de această crimă.***

***Atunci CUZA dete ORDIN Ministrului de Justiţie**, Dimitrie Corne, să destituie pe zelosul procuror* (n. n.: adică pe Deşliu).

Rosetti şi dl. I.C Brătianu fură lăsaţi în pace, iar INSTRUCŢIA CURMATĂ pentru totdeauna."

(Anghel Demetriescu – *"O crimă politică perfectă")*

IV. Concluzii

Să recapitulăm. în toiul cercetărilor penale privind asasinarea primului ministru, procurorul este destituit! Din ordinul ministrului Justiţiei. Fără motivaţie.

Cazul se dă în grija altui procuror - care însă închide dosarul.

Doasrul "dispare" apoi, în mod misterios.

E clar că primul procuror, Deşliu, se apropiase prea mult de criminal, în vreme ce **cineva foarte sus pus dorea ca acest caz să nu fie rezolvat niciodată.** (E foarte clar şi faptul că Deşliu nu putuse fi "influenţat". Şi atunci a fost destituit.)

Nici despre procurorul care a "renunţat" la elucidarea cazului, Şoimescu, nici despre efemerul lui ministru, Corne (mandat de un an), nu se cunosc prea multe. Este consemnat însă în "Enciclopedia României" faptul că acesta din urmă era un ***"apropiat al lui Al. I. Cuza"!***

Cine putea fi "omul din umbră" care dorea să nu se afle cine era asasinul? Autorul moral. Pentru că astfel ar fi fost deconspirat şi el.

Şi este clar că era foarte sus pus pentru a-l putea "influenţa" pe ministrul Justiţiei.

Cine putea să-i dea ordine ("neoficiale") unui ministru? Evident, nimeni altul decât domnitorul - căruia, pe deasupra, ministrul îi era "apropiat".

La întrebarea clasică în cazul unei crime: *"CUI FOLOSEA?"*, răspunsul este unul singur: LIBERALILOR.

În ciuda apartenenţei la masonerie, aceştia **nu-şi puteau impune punctul de vedere atâta timp cât trăia Barbu Catargiu,** eminent om politic şi naţionalist incoruptibil, organizatorul şi şeful Partidului Conservator care deţinea puterea şi se opunea planurilor masonice.

Fără însă a avea nevoie de un coeficient de inteligenţă peste medie, reiese clar din desfăşurarea faptelor că **N. BIBESCU, C. A. ROSETTI, I. C. BRĂTIANU au făcut parte din complotul pentru asasinarea primului ministru al ţării, la care a fost complice însuşi AL. I. CUZA.** Aceştia au înfăptuit, în realitate, primul asasinat politic din istoria României! Cel care a apăsat efectiv pe trăgaciul pistolului nici nu mai contează.

Nu Duca a fost primul ministru din istoria României asasinat (cum afirmă ticălos diverşi indivizi cu pretenţii), ci Barbu Catargiu. De către "toleranţii", "progresiştii" şi democraţii liberali. Aşa cum nu legionarii "au introdus un sistem de violenţă necunoscut până atunci la români", ci însuşi statul ale cărui autorităţi împuşcau pe la spate tinerii care lipeau afişe legionare în timpul campaniei electorale la care participau legal!

Istoricul Anghel Demetriescu numeşte asasinarea lui Catargiu *"o crimă politică perfectă"* pentru că nimeni nu a fost condamnat niciodată pentru aceasta (au fost ocrotiţi de Domnitor).

V. Epilog

După asasinarea lui Catargiu funcţia de premier interimar a avut-o conservatorul moderat N. Creţulescu, un apropiat al lui Al. I. Cuza, urmându-i apoi **liberalul Kogălniceanu.**

Din momentul în care conducerea guvernului a fost preluată de acesta, aducerea din nou în dezbatere a reformei agrare a dus la izbucnirea unui violent conflict între guvern (care era acum liberal) şi Adunarea Deputaţilor (formată în majoritate din conservatori). A urmat **dizolvarea adunării legiuitoare.**

Astfel masonizarea proaspătului stat român s-a făcut nestingherită. Acesta este MOTIVUL primului asasinat din istoria României.

Să detaliem:

Odată cu crearea statelor naţionale s-a introdus în corpul lor social şi **otrava necesară dizolvării** lor ulterioare: **liberalismul** - conform planului masonic.

"Felicitări, dragilor: aveţi un stat al vostru!

*Trebuie însă să fiţi moderni: **lăsaţi aristocraţia, boieria, numiţi omul de pe stradă** să vă conducă pentru că el cunoaşte cel mai bine care sunt nevoile voastre.*

Ce contează că nu ştie cum şi încotro,** că nu are noţiuni elementare de economie, de drept, **că nu oferă nici o garanţie?

*Şi, oricum, într-o lume civilizată **trebuie renunţat la obscurantismul religios** care va aduce intoleranţă şi războaie. Separaţi Statul de Biserică, luaţi averile acesteia şi împărţiţi-le între voi.*

Aristocraţia şi Biserica sunt cauza tuturor relelor".

Recunoaşteţi ideile? Vi se par fireşti pentru că le auziţi mereu: liberul arbitru, toleranţa, "toţi suntem egali" etc.

Numai că fericirea promisă întârzie să se arate. De vreo 150 de ani...

S-a mers din rău în mai rău, conform zicătorii *"Din greşeală în greşeală, spre victoria finală"!*

*"Un om bolnav moare în 2 – 3 ani, iar **un popor bolnav moare în 200 – 300 de ani**"*, spunea Ion Moţa. Statul Român proaspăt înfiinţat tocmai îşi surpa temelia.

Lupta a fost strânsă, "corp la corp", între păstrătorii tradiţiei milenare a românilor, *conservatorii*, şi noii apăruţi pe scenă, ***liberalii, "roşiii"*** (cum li se spunea pe atunci), dornici să ia locul vechii aristocraţii răsturnând totul cu susul în jos sub pretextul înnoirii şi al binelui general.

Se spune că masoneriei îi suntem datori pentru unirea provinciilor româneşti.

Nimic mai fals!

De-a lungul timpului multe din secretele ei au devenit publice. **Masoneria** a fost întotdeauna fidelă doar propriului obiectiv, dominaţia mondială, iar pentru realizarea acestuia trebuiau parcurse trei etape:

1. Dizolvarea marilor imperii prin exacerbarea tensiunilor existente între naţiunile care le alcătuiau, şi **formarea statelor naţionale;**

2. Distrugerea statelor naţionale şi înglobarea într-o structură suprastatală (faza actuală);

3. Crearea statului unic, mondial (despre care deja se vorbeşte oficial).

Nu trebuie pierdut din vedere sub nici o formă următorul aspect: în perioada paşoptistă absolut întâmplător interesele masoneriei au coincis cu interesele poporului român (crearea statului naţional). Atât şi nimic mai mult!

De aici încolo, însă, interesele au devenit divergente.

Asta ca să nu mai vorbim de faptul că faimoasa revoluţie paşoptistă nu a realizat, practic, statul român, ci Adunările Obşteşti din Ţara Românească şi Moldova care au hotărât alegerea aceluiaşi domn în persoana lui Al. I. Cuza.

Să revenim:

După asasinarea lui Barbu Catargiu s-a promulgat legea agrară în forma dorită de liberali, susţinută de însuşi Al. I. Cuza.

În schimb, legea electorală a fost schimbată abia în 1917!

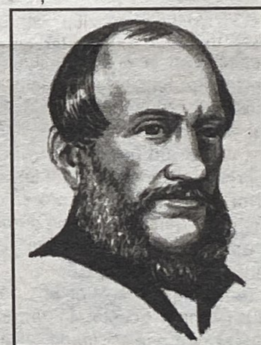
Dar după confiscarea averilor mănăstireşti şi boiereşti sub pretextul împroprietării ţăranilor, mulţi ţărani şi-au vândut moşiile dobândite prin Legea Agrară, dovedind câtă dreptate avusese Catargiu!

Iar fenomenul s-ar fi extins pe o scară mult mai largă dacă guvernul n-ar fi dat o lege de ***interdicţie a vânzării terenului primit!***

BARBU CATARGIU

În încheiere, câteva cuvinte despre Barbu Catargiu, pentru că azi nu prea se vorbeşte despre el, iar dacă vreun ziar îl pomeneşte (o dată la cincisprezece ani), se referă la elementele "pitoreşti" ale biografiei sale: că sfârşitul i-ar fi fost prezis de o ghicitoare, că avea un castel cu 52 de camere etc. Şi, evident, "se bate monedă" pe *"reacţionarismul"* său (a se citi ***"naţionalismul"***) în opoziţie cu "progresiştii" (a se citi "masonii").

BARBU CATARGIU (1807 – 1862) a încetat din viaţă la vârsta de 54 de ani, pe data de 8 iunie, fiind înmormântat la conacul de la moşia sa din Maia, jud. Dâmboviţa.

Aşa cum spunea primul ministru interimar Apostol Asache, *asasinul nu a lovit nu partidul pe care Barbu Catargiu îl reprezenta, ci întreaga societate românească, luându-i apărătorul liniştei sale.*

Boier muntean cu studii de Drept, Economie Politică şi Filosofie în Franţa, Barbu Catargiu s-a afirmat ca lider incontestabil al conservatorilor, reuşind să ralieze în jurul aceluiaşi program diferitele facţiuni. A izbutit să creeze **din clasa boierească un partid puternic şi compact,** capabil să lupte împotriva agitatorilor de meserie (liberalii) şi contra lui Al. I. Cuza care era controlat de masonerie.

Mare **orator**, cu concepte clare şi ferme, **ancorat în realitate**, erudit, spirit **pătrunzător şi analitic**, caracter puternic şi integru, naţionalist convins, marcant **doctrinar** dotat cu remarcabile aptitudini **organizatorice**, Barbu Catargiu a fost figura emblematică a **naţionalismului românesc autentic** din epocă.

El este cel care a lansat deviza *"Totul pentru Ţară, nimic pentru noi"*, pe care a aplicat-o jertfindu-şi viaţa. Aveau s-o îmbrăţişeze, jumătate de secol mai târziu, şi legionarii.

Legiunea a preluat şi dezvoltat ideile conservatoare, iar deviza lui Catargiu s-a amplificat, transformându-se în: *"Totul pentru Ţară, Neam şi Dumnezeu"*.

Sursa: "Cuvântul Legionar" nov. 2010, rubrica "Istorie"

ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: Ce atitudine a avut Şeful Mişcării Legionare faţă de grevele muncitorilor?
PREMIU: *"File de jurnal 1934"* – Corneliu Zelea-Codreanu.

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
EMILIAN GEORGESCU, STR. GHIOCEI NR. 23, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: 0746 700117
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa; 130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an

Olguţa Nichifor – studentă basarabeană din Iaşi: Felicitări pentru scurtul reportaj pe care l-aţi trimis în urma unei scurte vizite în Transnistria. Îl reproducem: "Transnistria este locul în care-şi dau mâna stalinismul cu balcanismul. Am fost pe această fâşie de 4000 kmp ce se întinde de-a lungul Nistrului, care s-a rupt de Basarabia, fiind în vizită la Dubăsari, la nişte rude din partea mamei. Staţionează aici 14.000 de soldaţi ruşi (în Crimeea sunt dislocaţi 15.000), numiţi <<forţe pacificatoare>>, care umblă înarmaţi pe străzi şi păzesc obiective strategice precum statuia lui Lenin din faţa Sovietului Suprem din Tiraspol! Aici a fi numit <<român>> sau <<moldovean>> este sinonim cu cele mai grele ocări (din partea populaţiei rusofile). Toţi sunt obligaţi să vorbească ruseşte. La <<graniţa>> de la Tighina (Bender) a trebuit să completez un formular care avea pe antet secerea şi ciocanul, în care să declar cine sunt, unde merg şi de ce! <<Republica Transnistreană>> nu a fost recunoscută de Rusia - care însă o susţine! A fost însă recunoscută de alte două republici separatiste, Abhazia şi Osetia de Sud din Georgia. În schimb nu are vamă deoarece ar însemna prin aceasta să se recunoască Republica Moldovenească Nistreană. În cele numai opt şcoli <<moldoveneşti>> existente se foloseşte grafia latină, dar în celelalte, deci în majoritatea şcolilor, la jumătatea anilor '90 s-a trecut la caracterele chirilice şi la obligativitatea învăţării limbii ruse, deşi grupul etnic majoritar este cel al românilor (moldovenilor). În centrul Tiraspolului este scrisă lozinca separatistă <<Transnistria există>>, lucru care, de altfel, se simte imediat întrucât regimul are propria monedă! Alături se află statuia lui Lenin, tancul tradiţional cocoţat pe un postament, statuia lui Suvorov (dar nu şi cea a lui Ştefan cel Mare), precum şi un restaurant luxos, <<La Dolce Vita>>!"

Marian Lupulescu – Bârlad: Îmi face plăcere să vă reamintesc că despre peninsula Crimeea am scris pe larg în cinci - şase numere consecutive din ziarul nostru, în urmă cu cca. doi ani, un amplu reportaj după o vizită făcută la Simferopol, Sevastopol, Bachciserai, Yalta, Eupatoria şi alte localităţi. În două rânduri românii au luptat de-a lungul secolelor în Crimeea. Prima dată în sec. XV, în timpul lui Ştefan cel Mare. Acesta, în urma căsătoriei cu Maria de Mangop, a primit în dar cetatea cu acelaşi nume, aflată în vestul peninsulei. În urma asedierii cetăţii de către tătari, aceasta a fost cucerită, apărătorii moldoveni pierind toţi în luptă. A doua oară s-au dat lupte în Crimeea între 1941 - 1944, când trupele germane ajutate de cele româneşti au reuşit să ocupe în întregime peninsula. Înainte de declanşarea celui de-al doilea război mondial tătarii constituiau 25% din populaţie. Aceştia au fost deportaţi în 1944 de către Stalin în Asia Centrală, pentru că ar fi colaborat cu ocupanţii germani. Crimeea are o suprafaţă de aprox. 26.000 kmp şi o populaţie de două milioane de locuitori. Dintre aceştia 60% sunt ruşi (majoritatea), 25% ucraineni, 13% tătari, 1,44% bieloruşi, 0,43% armeni, 0,22% evrei, 0,15% greci şi alţii.

Nora Moraru – Timişoara: "Am citit în numărul trecut al <<Cuvântului Legionar>> la această rubrică despre dezvelirea în comuna Peleu din jud. Bihor a unei statui a lui Horthy Istvan, fiul cel mare al lui Miclos Horthy care a fost, la rândul său, viceguvernator al Transilvaniei în 1942. Făcând această precizare rămâi uluit de laşitatea edililor timişoreni care au refuzat să acorde unei străzi din cartierul Cetate numele marelui gânditor român Petre Ţuţea. Aceasta din cauză că s-a primit la Consiliul Local din Timişoara o scrisoare semnată de prof. Robert Reisz de la Facultatea de Ştiinţe Politice, Filosofie şi Ştiinţe ale Comunicării, care protestează vehement, invocând argumente puerile. Primul este că Petre Ţuţea nu a avut nici o relaţie biografică cu oraşul Timişoara. Dacă argumentul ar fi valabil, nu am avea străzi în toate oraşele din ţară, care să poarte numele celor mai iluştri oameni de cultură şi ştiinţă români şi străini: Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, dar şi Moliere sau Pitagora. În al doilea rând, prof. Reisz susţine că Petre Ţuţea ar fi o personalitate controversată! Nici vorbă, el este iubit şi respectat de toţi românii! Faptul că a simpatizat cu Mişcarea Legionară nu este un motiv pentru a ne dezice de Petre Ţuţea. Nu a fost condamnat niciodată pentru nici o crimă, nu i s-a atribuit nici o atrocitate (aşa cum nici Mişcarea nu a fost condamnată)! A fost arestat de către autorităţile comuniste, ţinut în închisoare fără a fi condamnat (!), timp de 5 ani (1948 - 1953) pentru că fusese şef de serviciu şi director în Ministerul Economiei Naţionale în perioada interbelică şi în timpul războiului, apoi i s-a intentat un proces în 1959 sub acuzaţia de "uneltire contra ordinii sociale comuniste", în urma căruia a fost condamnat la 18 ani muncă silnică din care a executat 8, până la amnistierea generală a deţinuţilor politici (1964), la Aiud. O dezicere de Petre Ţuţea pentru că a scris în presa legionară, ar însemna dezicerea de alte mari simboluri româneşti ca Mircea Eliade, Radu Gyr, Const. Noica, Simion Mehedinţi, Traian Brăleanu, Gh. Racoveanu, Emil Cioran şi mulţi alţii.

Pompiliu Zaharia – Bucureşti: Aveţi dreptate: Mişcarea Legionară şi organizaţia naţionalistă Strajnicii din Bulgaria nu au fost condamnate la Nurnberg. Explicaţia faptului o găsiţi pe site-ul nostru la rubrica "Doctrină" – "Întrebări şi răspunsuri". Pe scurt: la Nurnberg au fost condamnate două categorii de delicte: crime împotriva păcii şi crime de război şi împotriva umanităţii. Era evident că Mişcarea Legionară nu avea cum să comită nici unul dintre aceste delicte: nu legionarii au declanşat războiul, şi nu aveau cum să participe la crime de război sau împotriva umanităţii, din moment ce la intrarea României în război nu numai că nu se aflau la conducerea ţării, dar sufereau o nouă şi crâncenă prigoană din partea autorităţilor. Mii de legionari şi fraţi de Cruce se găseau deja în închisorile antonesciene şi alte mii erau în linia întâi a frontului, în batalioane de "reabilitare"; legionarii refugiaţi în Germania, în număr de câteva sute, au fost prizonieri ai Reichului, internaţi în lagăre. Iar simulacrul de "guvern român de la Viena" înfiinţat de Sima la 10 dec. 1944 nu a avut practic nici o contribuţie la desfăşurarea războiului. De aceea Mişcarea nu a putut fi acuzată nici măcar de "colaboraţionism", aşa cum s-a întâmplat cu celelalte mişcări din Europa (mişcarea maghiară, croată, cehă etc.).

Marius Brad – Ploieşti: Într-adevăr, Paul Constantinescu (1909 - 1963) este născut în Ploieşti unde a învăţat la liceul "Petru şi Pavel"; specializările şi studiile superioare le-a făcut în străinătate. Creaţia sa se inspiră din folclorul românesc străvechi şi din muzica bizantină. A compus operele "O noapte furtunoasă", "Pană Lesnea Rusalim", "Mioriţa" şi două oratorii de inspiraţie creştină "Naşterea" şi "Patimile". Este exponentul "euforiei ortodoxismului" în arta europeană. A făcut parte din Mişcarea Legionară în perioada 1934 - 1941 şi a fost admirator al lui Corneliu Zelea-Codreanu şi al constelaţiei de filosofi şi scriitori din jurul lui Nae Ionescu. A colaborat, printre altele, şi la revista "Iconar" din Cernăuţi.

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu
Secretar redacţie: Corneliu Mihai
Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–16***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: 0746 700117
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

